

TKP'MİZ 66 YAŞINDA

“İşçilerin zaferi “zv risiz kazanılmaz”

HOŞGELDİN 10. ÖZVERİ TAARRUZU

İŞÇİNİN SESİ

BOX 513, LONDON N16 5QB ENGLAND

İŞÇİNİN SESİ

Türkiye'den 4 kitap gönderilerek abone olunabilir. ■ Yazışma adresi: PO Box 513 London, N16 5QB ■ Baskı: Morning Litho Printers Ltd (TU) ■ Gönderilen yazıları yayınlayıp yayınlamama ve tersine bir istek belirtilmedikçe düzeltme, ya da kısaltma hakkı yayın kurulumundadır. Hiçbir yazı geri gönderilmez.

Demokrasi havarilerinin sahtekarlığı

Değerli Yoldaşlar, Uzun bir zamandır Türkiye'deydim. Bu zaman zarfında görmüş veya duymuş olduğum bazı izlenimleri size aktarmaya çalışacağım. Bu yazımda, epeyden beri demokrasi havariliği yapan sağlı sollu burjuva partilerinin, 28 Eylül'de yapılacak ara seçimler nedeniyle başlatılan kampanyalarla halkın önünde bir kez daha sergilenen demokrasi oyunundan ve işçi sınıfımızın buna karşı tutumundan söz etmek istiyorum.

ANAP iktidarının "alelacele" bir ara seçim ilan etmesi hiç de şaşırtıcı olmamalı. Zira bugünler, Türkiye'de yaşanan toplumsal muhalefetin hızla başkaldırmaya ilerlediği günlerdir. Ara seçimler bu başkaldırıdan önce atlatılmak istendi.

Seçim kampanyası boyunca tüm partilerin dilinden düşmez olan "demokrasi" sözcüğü ve birinin diğerinden daha "demokrat" olduğunu ileri sürmesi, ileri işçiler için pek yeni birşey değildir. Halkın, işçi sınıfı ve tüm emekçi yığınların sorunlarıyla zerre kadar ilgilenmeyen burjuvazi bugün "demokrasi" laf ebeliği yaparak halkın sorunlarıyla ilgili gözükme istiyor. Ama Türkiye işçi sınıfı ve emekçi yığınlarının bu gibi oyunlara artık karnı toktur. Onlar artık eylem istiyor. Kendi gücünü gösterme zamanının geldiğini işaret ediyor. Onlar için artık parlamentarist partilerin vaatleri boş çuvalları bile dolduramıyor.

İşçi-emekçi yığınlar, 6 yılın suskunluğunun hesabını soracağı ve iktidara kan kusturacağı günü büyük bir sabırla ve bilinçle bekliyor. Burjuvazinin sağlı-sollu partilerinin "demokrasi" ceketini istedikleri yerde, istedikleri zaman giyip çıkartmalarına dur diyecek günü kararlılıkla bekliyor.

Sosyal demokrasinin

bir alternatif olamayacağını, demokratlıktan ne kadar uzak olduğunu, halkın çıkarlarını hiçbir zaman ön plana çıkartmayacağını işçi-emekçi yığınlar anlatmalıyız.

Günümüzde sosyal demokratlarımızın özlemi olan "Batı demokrasisi", işlevliliğini koruduğu Batı ülkelerinde bile çelişkilerle yüzyüzedir. Sosyal demokrat partilerin bu ülkelerde ne kadar sağa kaydığı gözler önündedir.

Marks'a göre Batı demokrasisi, "burjuvazinin, hem geçmişteki feodallere, hem de mülkiyetten yoksun olanlara karşı kendi devlet egemenliğini dile getirir." Marksizme göre "sınıflarüstü demokrasi yoktur ve olamaz." Demokrasi her durumda bir sınıfın egemenliğini yansıtır. İşçi sınıfının egemenliğini yansıtan "halk demokrasisi" de proletarya diktatörlüğüdür, devletsiz toplum amacına götüren yolun zorunlu bir parçasından başka birşey değildir.

Lenin, *Devlet ve İhtilal* adlı yapıtında şöyle der:

"Devletin ortadan kalkmasının demokrasinin de ortadan kalkması demek olduğu asla unutulmamalıdır. Bu savımız ilk bakışta anlaşılabilir gibi görünebilir, çünkü demokrasi ilk bakışta azınlığın çoğunluğa boyun eğmesi gibi görünmektedir ve savımızdan bizim böyle bir toplumsal düzeni istemediğimiz anlamı çıkmaktadır. Hayır. Demokrasi bir devlettir ve devlet ise, bir sınıf tarafından başka bir sınıfa, nüfusun bir bölümünün nüfusun öbür bölümüne sistemli şiddet uygulamasını sağlayan bir örgüttür. Biz devletin, eşdeyişle tüm örgütlenmiş ve sistemli şiddetin, genel olarak insanlara uygulanan her türlü şiddetin ortadan kalkmasını amaçlıyoruz. Sosyalizmi yürekte dilerken inanıyoruz ki insanlara karşı şiddete başvurma zorunluluğu, bir insanın bir başka insana, nüfusun bir bölümünün öbür bölümüne boyun eğme zorunluluğu tümüyle ortadan kalkacaktır. Çünkü insanlar şiddet ve boyun eğme olmaksızın, toplum halinde yaşamının basit koşullarına alışacaklardır."

Lenin'den bu alıntıyı yapma ihtiyacını duydum, zira burjuvalar sınıflarüstü, havada bulut gibi bir demokrasiye konuşuyorlar. Bu sahtekarlıktır. Ve tüm ara seçim kampanyası boyunca burjuva partilerinin yaptığı tam

Etti 10 yıl 10. ÖZVERİ TAARRUZU BAŞLADI

Tüm okurlarımızı taarruza katılmaya çağırıyoruz.

Bugün küçük çaplı bu güzel devrimci girişim yarın milyonları saracak.

*Ruhi Su,
kavga çağrısı,
devrim coşkusu.
Devrim
kavgası
yükseldikçe
daha da
devleşecektir!
Ruhi Su'yu
ölümünün
1. yılında
saygı ve
sevgiyle
anıyoruz.*

da budur. Ya sosyal demokratlarımız? Onlar dayandığı, destek aradığı tabanın, işçi-emekçi yığınlarının güncel taleplerini ciddiye dahi almıyorlar, yalnızca sınıf işbirliği yoluyla toplumsal muhalefetin gücünü kırmaya çalışıyorlar.

Tüm seçim kampanyası boyunca dev işçi alternatifi şu belgiyi ağızdan düşürmemelidir: "Demokrasi için tek yol devrim!"

Özgür Yayla

Bu da Almanya cezaevinden

Değerli Yoldaşlar, Mektubuma başlamadan önce hepinize sonsuz selamlarımı sunarım ve iyi, neşe dolu mutlu günlerin sizlerle olmasını yürekte dilerim.

Göndermiş olduğunuz sizler kadar kıymetli mektubunuzu aldım. Çok memnun oldum. Şimdiden hepinize candan, yürekte teşekkür ederim.

Ne daha bakalım ne alemdesiniz?

Çalışmalarınız umarım iyi gidiyor. Eğer ki sizler de bizi soracak olursanız, teşekkür ederim, iyiyim. Sağlığım da yerindedir.

Burada benim başka hapisaneye gitmem suya düştü. Eyalet bakamı reddetti. Eğer

ifade veririm, hangi hapisaneye gitmek istersem oraya gönderceklerini söylüyorlar. Ben de reddettim. Avukatım

olmadan size ifade vermem dedim.

Yeşillerin milletvekiliyle sürekli ilişki kuruyorum. Gelip benimle görüşüyorlar,

hücreleri ve yemekleri kontrol ediyorlar. 5 kişilik hücreleri dört kişiye indirdiler. Bana 4 ya da 6 haftada bir ziyarete geliyorlar. Onlara rapor veriyorum. Onun için de hapisane yetkilileri kafayı bana takmışlar. Bana zit gidiyorlar. Halen iş de vermiyorlar.

Değerli yoldaşlar,

Ayrıyeten sizlere bir arkadaş da selamlarını gönderiyor. Bir başkası daha vardı, o pişmanlık yasasından yararlandı. Verdiği ifadeyi Yeşillerin milletvekili tercüme ettirmiş, fotokopisini bana getirdi. İfadede Almanya'da kalmak ve izne çıkmak için polis her dediğini imzalarım demiş.

Sizlerin göndermiş olduğunuz kitaplardan elime geçen hafta *Seni Halk Adına Mahkum Ettim*'i aldım. Bana gelen kitap ve paketleri kasten geç veriyorlar. Zaten hapisanenin yönetimini Yeşillerin vasıtasıyla şikayet ettim.

Mektubuma son verirken tekrar selam ederim. Hepinize ayrı ayrı neşe ve mutluluk dolu günler dilerim. İşlerinizde de üstün başarılar dilerim. Her zamanki sağlık ve haberlerinizi beklerim.

Mücadelenizde üstün başarılar.

A.G. Cezaevi, Almanya

NİCE NİCE YILLARA

1920'lerde yoğruldu hamurum. Ateşe ve kana açtım gözlerimi. Henüz kemikleşmiş kollarımla Sovyetler'e harç taşıdım, duvar ördüm.

Göğüs gerdim işgal ordularına. Uzanabildiğim her sınırdaki Tüm haklı kavgalarda en öndeydim. Haksız savaşların düşmanıyım.

1921'de 15 yerimden bıçakladılar. Sandılar ki öldüm. Her ölümdede tarlalarda ürün, Kurulan fabrikalarda harç oldum.

Karadeniz sahillerinde balık, Ege'de tütün, Adana'da pamuk, Zonguldak'ta kömür kokusuyum. Kürdistan'da iki diş arasındayım.

Yıllarla yıllar, Kara zindanlarda dost parmaklıklar, Darağacında delikanlılar, Özgürlüğün kendisi, Devletin korkusuyum ben.

Yürek yürektir, kalabalıktır. Gümbür gümbür, Grev meydanlarında, davul zurnadır. On parmağım savaşın en sıcakındadır.

Göbeğimi Marks kesti, Engels kutsadı. Adımı Lenin koydu. Bu onurlu yılda, Partim, Nice nice yıllara.

Ozan Öncü

Bütün ülkelerin
proleterleri birleşin!
Karkerên hemû welatan yekbîn!

İŞÇİNİN SESİ

Tek silah parti!
Tek yol devrim!
Yıl:12, Sayı:313, 22 Eylül 1986

ÇÖZÜM MEYDANLARDADIR

Ara seçimler yaklaştıkça burjuva siyasal partilerin bütün iplikleri de pazara döküldü.

İktidar partisi olmanın getirdiği eli bollukla ANAP, tam bir oy pazarlığı, düpedüz oy avcılığı yapıyor. Taban fiyatları, yol, su, elektrik hizmetleri, yatırımlar vb. herşey açıktan oy avcılığına konu ediliyor. Zaten ayyuca çıkmış yolsuzluklar, rüşvetler, adam satın almalar şimdi daha çok seçim amacına yönelik işletiliyor.

Bütün bunları yaparken ANAP, halkın parasıyla oluşmuş fonlardan, bakanlık binalarına kadar, devletin her türlü olanagından seçim için açıkça yararlanıyor. Bu arada basına bir-iki konuda Evren-Özal çelişkisi yansıtarak, halkın Evren'e duyduğu özel nefretten, aynen Kasım 1983 seçimleri öncesinde de yapıldığı gibi, yararlanmayı hiç ihmal etmedi.

Türkiye'de ANAP'ın kemikleşmiş üyeleri dışında herkesin dile getirdiği bir görüş var: Böyle düzeysiz bir iktidara daha gelmemiştir. Gerçekten de öyledir. Ancak bu iğrenç düzeysizliğiyle ANAP büyük bir hizmette bulunmuştur: Burjuva siyasal sisteminin iç yüzünü çok güzel sergilemiştir. Bu sistem sopa ve parayla işliyor.

İşine geldiği zaman ve alanlarda siyasete katılımı sopayla yasaklamak... Yasaklar tutmuyorsa, adam satın alma, oyların, siyasal kararların siyaset pazarında maddi çıkar karşılığı satılması... Para, maddi çıkar karşılığında her türlü yalan, dolan sahtekarlığa başvurulması... İşte burjuva siyaseti, ANAP'ın açıkça sergilediği gibi, ya siyaset yasağı, ya siyaset ticaretidir.

Zaten öteki burjuva partiler "böyle düzeysiz bir iktidar gelmemiştir" derken, aslında, "hapı yuttuk, bizim incir yaprağı düştü" diye hayıflanmaktadırlar. Ve yürüttükleri muhalefete, çeşitli yollardan, çoğu demokrasi havariliği yaparak, rejimin ayıbını örtmeye çalışmaktadırlar.

Öteki burjuva partiler arasında demokrasinin havariliğini bile yapamayacak kadar azılı gerici olan faşist MÇP gibileri de var. MÇP'nin bir toplantısında faşist Türkeş, "hedef 500 milyonluk Türkiye" demiş. (Cumhuriyet, 14 Eylül 1986) Yani bu faşist köpek, saldırganlığın, başka ülkeleri işgalin, bu yoldan emperyalistleşmenin açıktan propagandasını yapıyor.

Bugün Türkiye'de bir yandan Kürt halkı Türkiye ordusunca kıyılırken, öte yandan iş cinayetlerinden, hastalık ve trafik "ka-

Ara seçimler, sonuçları ne olursa olsun, halkın bu iktidara karşı gerçek duygularını göstermekten uzak olacaktır. Seçimlerde bize düşen, gerçek durumu, halkın sorunlarını ve gerçek duygularını daha yaygın olarak bilince çıkarmak, halkı bu yolda savaşa çağırmaktır. Bugün Türkiye'de güç dengelerini değiştirmenin, Kürt-Türk tüm emekçileri kurtarmanın yolu seçimlerden değil işçi sınıfının başı çekeceği militan yığınsal eylemlerden geçiyor. Dev işçi alternatifi yaklaşıyor.

zaları"ndan günde ortalama 25-30 kişi can veriyor. Burjuvazi artık sömürmenin ötesinde halkı öldürüyor. Ama 50 milyon da yetmiyor ki, 500 milyonu düşlüyor. İşçi sınıfımız bu düşlerini başlarına çalacaktır.

Seçime katılan partilerin çoğu demokrasi havariliğini seçim platformunda da sürdürüyorlar. Ancak onlar da demokrasinin yalnızca havarisi olduklarını sergilemekten öteye geçemiyorlar.

Kendini 12 Eylül kahramanı gibi göstermeye çalışan Ecevit, iğrenç bir anti-komünizm ve şövenizm propagandası yapmaktadır. Güney Afrika'yla Bulgaristan'ı aynı kefeye koymakta, Özal'ı neredeyse Yunanistan'a savaş açmadı diye kınamaktadır. Bu parlamentoya üç-beş tane işçi köylü kökenli milletvekili seçilmesine "demokratik devrim"(!) adını veren Ecevit, kavgacı bir *uslup-la* konuşmakta ama asıl olarak halkın sokakta, kırdan gerçekten demokratik bir kavga vermesini engellemeye çalışmaktadır.

İnönü ise "demokrasi mücadelesini kavgasız kazanacağız" diye açıkça söylüyor. (Milliyet, 5 Eylül 1986) Bugün ezici çoğunluk, bu iktidarı, bu düzeni istemiyor. Ancak çoğunluğun bu isteği azınlığın bin türlü yasağı altındadır. İnönü "kavgasız" derken, bu yasağı yasalara saygıyı başa alıyor ve dolayısıyla çoğunluğun isteklerine saygısızlık ediyor. Bu demokrasi mücadelesi değil liberalliktir. İnönü halkın demokrasi mücadelesini sulandırmaya çalışıyor, seçim platformundan da bu doğrultuda yararlanıyor.

Ara seçimlerde halkın önüne böyle çeşitli mavallar, sahtekarlıklar dökülüyor. Ama dökülen en büyük maval, bu seçimlerin anlamına ilişkindir. Burjuva basın ve aynı zamanda oportünistler, ağız birliği içinde bu seçimlerin çok önemli olduğunu, referandum niteliği taşıdığını vb. söylüyor.

Partimizin 66. kuruluş yıldönümünde Yürükoğlu yoldaşımız şöyle dedi:

"...Ülke belli bir yoldan, belli bir tempoda ara dönemin sonuna doğru yürümektedir. Burjuva basının iddialarının tersine ara seçimler halkın bu iktidara karşı gerçek duygularını göstereceği bir platform değildir. Halkımız, yaşam dersini uzun yıllar içinde almış bilge ve temkinli bir halktır. Seçim sonuçlarının yerinden oynatamayacağı bir iktidara elini pek göstermeyecektir. Demek ki bu seçimlerde kritik bir durum, desteklenecek bir taraf yoktur.

"İşçiler ve komünistler seçimlerde seyirci mi kalacak? Tabii hayır! Seçim ortamını, yukarıda değindiğim ve değinmediğim sayısız sorunu halka daha fazla maletmek üzere değerlendirecektir. Bizim bu seçimlerde tutumumuz budur."

Gerçekten de, seçim sonuçları ne olursa olsun, halkın bu iktidara karşı gerçek duygularını göstermekten uzak olacaktır. Seçimlerde bize düşen, gerçek durumu, halkın sorunlarını ve gerçek duygularını daha yaygın olarak bilince çıkarmak, halkı bu yolda savaşa çağırmaktır.

Geniş halk yığınları, yalnızca bu iktidara değil, devlete, düzene, burjuva değerlerine karşı derin bir tepki duymaktadır. Burjuva değerleri yıkılmakta, doğan boşluk içinde burjuvalar bile yer yer işçi sınıfının, halkın değerlerini kullanmak zorunda kalmaktadır. Bunun çok örneği vardır. Birkaçını sıralayalım.

Gebze'de, hem de SHP'li bir belediye başkanı eliyle gecekonducuları yıkılan halk, bir ellerinde taşlarla, sopalarla, öteki ellerinde Evren, Atatürk resimleriyle "güvenlik" güçlerine karşı koydular. *Hürriyet* gazetesi bile, gecekonducu yiğit kadınların ellerindeki resimlerle fotoğrafının altına "resimli müdafaa" yazmış. (Hürriyet, 5 Eylül 1986) Artık herkes biliyor ki, Atatürk ve Evren gibi "büyükler", sokak savaşında kullanılan kalkanlardan öte bir manevi değer taşıyor!

Ya İstiklal Marşı! Geçtiğimiz haftalarda, *Erkekçe* (Eylül sayısı) ve *Nokta* (35. sayısı) dergileri İstiklal Marşı'nın değiştirilmesi konusuna değindiler. *İşçinin Sesi*

300. sayısında, "Bir işkence aracı: İstiklal Marşı" başlıklı yazısında bu konunun neden gündeme geldiğini açıklamıştı. İflas etmiş, üstelik bir de işkence aracı olarak kullanılmış bu "ulusal değer"den kurtulma arayışları sürüyor. Şimdi de "prozodi bozukluğu" ve eski Türkçe kelimeler bahane ediliyor.

Burjuvazinin "ulusal değerleri" böyle çökerken, madalyonun öteki yüzünde de işçi sınıfının, halkın değerlerini yer yer kullanma zorunluluğu beliriyor.

Hürriyet gibi "popüler" görünen bir gazetede, Coşkun Kırca işçi sınıfı, işçi diktatörlüğü gibi terimler kullanıyor. (Hürriyet, 1 Eylül 1986) Bu zata 1980 öncesinde "işçi sınıfı"ndan söz etsen, vay efendim Türkiye'de sınıflar yoktur derdi. Ama şimdi "birşeyler" onu bu tür kavramları, sanki her zaman kullanırmışçasına kullanmaya itiyor.

İnönü de Özal'ı oportünistlikle suçluyor. (Hürriyet, 11 Eylül 1986) 1980 öncesinde yalnızca işçi hareketinin kullandığı bir terimi kullandığını fark etmiş olsa gerek ki "vaktiyle" diye de bir terim açıklaması getirmiş.

Bir süredir bazı ilkokullar halk türküleriyle açılıyordu. Hani denebilir ki çocuklar sevdiği için. Ama şimdi "Büyük Millet Meclisi" halk türküleriyle, oyunlarıyla açıldı. Artık şanlı meclislerini açacak "duygulandırıcı" "ulusal marşlar"dan yoksun olan burjuvazi halkın değerlerini kullanarak kendini halka hoş göstermeye çalışıyor.

Halk arasında gerçek durum işte böyledir. Ancak bu gerçeğin bir de öteki yüzü var. Türkiye bir küçük burjuvalar denizidir. Küçük burjuva yığınlar yaygın bir proleterleşme içindedir ve işçi sınıfı alanlara çıktıkça oluk oluk onun ardına açacak durumdadır. Gelgelelim, küçük burjuvazinin doğası gereği, onun tek başına bağımsız ve sağlam bir tutum alması beklenemez.

Bu nedenle küçük burjuva yığınların sallantılı doğasından yararlanma manevraları çeviriyorlar. İşte "seçimlerin büyük önemi" olduğu görüşü bunun

bir parçasıdır. Seçim sonuçları, halkın gerçek duygularını hiç yansıtmadığı halde, dönüp yüzde şu kadar Özal'a oy verdi diyecekler. Kısa erimli çıkarlar temelinde, pazarlık sonucunda verilmiş oyları, inanç bağı, destek gibi gösterecekler.

Bu arada işçi sınıfının militan, kararlı, geleceğe umut sağan saşkan havasını en azından seçim sonrasına kadar "gizlemek" istiyorlar. Bu nedenle Türk-İş'in mitingleri yasaklandı.

Türk-İş yönetimi de tavşana kaç, taziya tut diyor. Seçim bölgelerinde yasaklandıysa, koca Türk-İş İstanbul'da bir miting düzenleyemez mi? Türk-İş yönetimi yalnızca, arabalarla gelinen kapalı salon toplantıları, seminerler düzenledi. Neden İstanbul'da bir miting düzenlemedi?

Öte yandan, sahte TKP, ANAP ve MÇP dışındakiler birlik olmazsa bu iktidara karşı birşey yapılamaz diye seçim bildirimleri dağıtıyor ve adeta sınıfa güvensizlik, iktidarsızlık aşılama çabası içinde. *Gün* dergisi "seçimlerin referandum niteliği" diye bağırıyor. Aybar ise işçileri toplayıp, ANAP'ın başta olmasının sorumluluğuna işçi sınıfını da ortak etmeye çalışan bir konuşma yapıyor.

Ancak tutmuyor! Bu çabalar, işçi sınıfını durdurmaya yetmiyor.

Aybar'ın çağırıldığı toplantıda, işçilerin önemli bir kısmı salonu terkettiler. Kalanlar ise merkezi-yetçilik, Leninist parti modeli gibi konularda Aybar'ı fena halde sıkıştırdılar. İşçi sınıfını yıldırma isteyenler kendileri yıldılar.

Türk-İş tabanı tutulmaz, ele avuca sığmaz bir noktadadır. Yeni çıkartılan ve grevde işçilerin heyecanlanmasını da yasaklayan "grev ve lokavtlarda alınacak tedbirler" tüzüğüne, yönetimi yıllardır gerici hatta faşist diye bilinen Türk-Metal bile ateş püskürtmek zorunda kalıyor. Cibali tütün fabrikasındaki kadın işçiler patron devlete çattıkları gibi, kreş sorunuyla ilgilenmeyen Tek Gıda-İş sendikasını da uyardılar. Öte yandan Şevket Yılmaz, "gün gelir işçiyi hapısaneye yemez" diyerek, işçilerin bu yasaları parçalayacak eylemlere doğru hızla yönelişini çok güzel yansıttı.

Bugün Türkiye'de güç dengelerini değiştirmenin, Kürt-Türk tüm emekçileri kurtarmanın yolu seçimlerden değil işçi sınıfının başı çekeceği militan yığınsal eylemlerden geçiyor. Dev işçi alternatifi yaklaşıyor.

Cemile Çakmak

66 yıllık partimizin kuruluş yıldönümünü adına layık biçimde kutladık

TKP'MİZ 66 YAŞINDA

Partimizin kuruluş yıldönümü bu yıl daha büyük bir coşkuyla kutlandı.

Toplantı salonu kıpkızıl donatılmış, kürsünün arkasına orak-çekiçli bayrak asılmış ve kürsiye de kızıl karanfillerle dolu bir sepet tutturulmuştu.

Yoldaşlarımız, Yürükoğlu yoldaşımızı daha sokakta karşıladılar. Bir yoldaş, kızıl bir buket çiçeği kapıda yoldaşımıza verdi. Yürükoğlu yoldaş salona girerken devrim marşı ile karşılandı. Toplantı, parti marşımız olan "Gelecek onun için savaşanların" marşıyla açıldı.

Toplantıyı açan bir yoldaşımız önce bizleri, Türkiye'deki devrim savaşımında canını vermiş yoldaşlarımızın anısına bir dakikalık saygı duruşuna davet etti. Saygı duruşunun ardından partimizin tarihine kısaca değinen bir açış konuşması yaptı. Konuşmasında şunları söyledi:

"Yoldaşlar,

"Türkiye Komünist Partisi 10 Eylül 1920'de Sovyetler Birliği'nde Bakü'de yapılan kongrede kuruldu. Büyük Ekim Devrimi'nin dünyayı sarsan etkileri altında, Komünist Enternasyonal'in yönlendiriciliği altında doğdu. Tarihimize damgasını vuran bu enternasyonalist gelenek 66 yıl aşır günümüzde de yaşıyor. TKP-İşçinin Sesi'nin günlünden Sovyetler Birliği sevgisini, proletarya enternasyonalizmini kimse sökemez.

"TKP, Marksizm-Leninizme bağlı bir parti olarak doğdu. Ancak ülkemizde işçi sınıfı zayıftı. Devrimci savaşıma bizden önce girmiş ülkeler proletaryasının çıkardığı dersler kolayca özümsemedi. Bu nedenle TKP bir sıra ideolojik-politik hatadan kurtulamadı. Bu hataları gidermenin tarihi sorumluluğu ülkemizde işçi sınıfının olgunlaştığı, devrimci savaşımın yoğunlaştığı dönemde bizlere düştü. TKP-İşçinin Sesi bugün bu tarihi sorumlulukla partimizin kuruluş yıldönümünü kutluyor.

"Ülkemizde Marksizm-Leninizme gerçekten bağlı ideolojik-politik çizgi, TKP'de yuvalanmış oportünizme karşı kavga içinde yerleşti. TKP-İşçinin Sesi partimizin kuruluşunda önünde duran görevi bugün gerçekleştiriyor.

"Partimiz işçi sınıfının çoğunluğunu devrimci çizgiye, Leninci çizgiye kazanmak için kuruldu. Bugün TKP-İşçinin Sesi bu görevi gerçekleştirmek için çalışıyor. Ülkemizde parti örgütleri güçlenmek, genç işçileri kazanmak, yükselmekte olan devrim savaşımını kucaklamak için hazırlanıyor. Savaşımın öncülüğünü sosyal demokratlara, oportünistlere kaptırmayacağız.

"TKP'nin 66 yıllık savaşım tarihi partinin ideolojik birliğini korumanın partimizin Leninci deneyimlerini genç kuşak komünistlere aktarmanın önemini gösteriyor. TKP-İşçinin Sesi bu nedenle genç işçileri kazanmayı baş görev biliyor."

Toplantının ikinci konuşmacısı genç bir yoldaşımızdı. O da konuşmasında şunları söyledi:

"Yoldaşlar,

Türkiye Komünist Partisi'nin 66. kuruluş yıldönümünde sizleri

saygıyla selamlarım.

"Yoldaşlarım,

"66 yıl içinde nice komünist kuşaklar yetişti, savaşın içinde yer aldı. TKP'nin tarihi kan, ateş, zulüm altında yaşanan nice kahramanlıklar, nice fedakarlıklar tarihidir. Tarihimizin bu yönüyle övünüyoruz. Ama yoldaşlarımız TKP tarihi aynı zamanda ciddi yanlışlar, ideolojik-politik hatalar, hatta ihanetler tarihi oldu.

"Partimizin tarihindeki bu gidişi, bu çelişkili gidişi, 1979'da kırdık. O dönemden sonra asıyla sahtesi birbirinden ayrıldı. Gerçek komünist partisi TKP-İşçinin Sesi geçen yıllar içinde rüştünü ispat etti. Bugün hem doğru ideolojik-politik

çizgisiyle, hem de bilinçli, özverili, çalışkan ve birbirine tutkun kadrosu ile Türkiye'nin yeni ortamına hazırlanıyor.

"III. Konferans'ın çalışmalarımıza tuttuğu ışık altında yürüyoruz. Türkiye'de genç işçileri biz kazana-çağız. Genç bir yoldaşımız olarak şunları söylemek istiyorum:

"66 yıllık namuslu emeği boşa çıkarmayacağız. Hem burjuvaziye, hem de oportünizme karşı savaşacağız. TKP-İşçinin Sesi'nin sınıfına layık bir parti olduğunu göstereceğiz. Buna söz veriyoruz.

"Saygılarımla."

Genç yoldaşımızın ardından sıra Yürükoğlu yoldaşımızın ko-

nuşmasına gelmişti.

Ayakta, saygı, sevgi ve coşkuyla karşılanan Yürükoğlu yoldaşımız konuşmasında, Türkiye'nin bugünkü durumuna, örgütümüzün tarihine ve III. Konferans'tan bu yana aldığımız yola değindi. III. Konferans'ın önümüze koyduğu görevlerden gerçekleştirdiğimiz ve gerçekleştiremediklerimizi değerlendirdi. Yoldaşımızın konuşması, her yıl olduğu gibi bu yıl da, gelecek dönem önümüzde duran görevleri aydınlattı. Yürükoğlu yoldaşımızın konuşmasını Çek-Al'da yayınlıyoruz.

Yürükoğlu yoldaşın konuşmasından sonra toplantıyı gele-

neğimize uygun olarak Enternasyonal marşını söyleyerek kapattık.

Toplantının ardından bir yoldaş akordiyonuyla güzel türküler ve marşlar çaldı, başka yoldaşlar sözleriyle eşlik etti. Ardından da yetenekli bir küçük arkadaşımız sazıyla ve güzel sesiy-le bize bir türkü demeti sundu.

Bu yılki toplantının en dikkat çekici yanlarından biri de yığın-sallığıydı.

Aramızda çok sayıda sempatan ve fabrikalardan çok sayıda işçi arkadaş vardı.

66 yıllık partimizin kuruluş yıldönümünü adına layık biçimde kutladık. Nice yıllara!

"TKP'nin tarihi kan, ateş, zulüm altında yaşanan nice fedakarlık tarihidir.

Tarihimizin bu yönüyle övünüyoruz. Ama yoldaşlarımız TKP tarihi aynı zamanda ciddi yanlışlar, ideolojik-politik hatalar, hatta ihanetler tarihi oldu.

"Partimizin tarihindeki bu çelişkili gidişi, 1979'da kırdık. O dönemden sonra asıyla sahtesi birbirinden ayrıldı. Gerçek komünist partisi TKP-İşçinin Sesi geçen

yıllar içinde rüştünü ispat etti. Bugün hem doğru ideolojik-politik çizgisiyle, hem de bilinçli, özverili, birbirine tutkun kadrosu ile Türkiye'nin yeni ortamına hazırlanıyor.

"66 yıllık namuslu emeği boşa çıkarmayacağız. Hem burjuvaziye, hem de oportünizme karşı savaşacağız. TKP-İşçinin Sesi'nin sınıfına layık bir parti olduğunu göstereceğiz. Buna söz veriyoruz."

Kararlı adımlarla yürüyoruz

Değerli Yoldaşlar, Yazıma başlamadan önce tüm yoldaşlara selam eder, mücadeleimizde sonsuz başarılar dilerim.

Yoldaşlar, ...işçiliği çok zordur. Gece çalışırlar, diğer vakitlerde de uyurlar. Evde karıların, çocuklarının yüzlerini bile zor görürler. Her türlü sendikal haktan yoksundurlar. Can güvenlikleri de yoktur.

Nitekim 12 Eylül öncesinde bir gece, 4 işçi gece çalışırken öldürüldü. Bu işçi arkadaşların cenazeleri çok yığınsal bir şekilde kaldırıldı.

Cenaze günü bir gurup ... işçisi bize gelerek, "bu duruma bir çare bulalım, işçilerin hepsini birlik yapalım" dediler. Biz de *İşçinin Sesi* olarak işçi arkadaşların hepsiyle konuştuk. Söz konusu işkolunda Türk-İş'e bağlı olan sendikaya müracaat ettik. Fakat onlar kabul etmediler. Bunun üzerine biz ayrı örgütlenmek zorunda kaldık.

Bütün ... işçileri birlik oldular. Büyük bir kararlılıkla direniş yaptılar. İşçilerin kararına uymayan bazı işyerleri işçiler tarafından basıldı ve bu olaydan bir gurup işçi tutuklandı. Bunun üzerine işçiler yeniden direniş geçtiler.

Direniş günü bütün işçiler sonuna kadar direndiler. Sonunda da işyeri sahipleri ve burjuvazinin polisleri boyun eğmek zorunda bırakıldılar. Önceden tutuklanan işçileri ve direniş günü yakalanan diğer işçileri bırakmak zorunda kaldılar.

12 Eylül faşizminin gelmesiyle birlikte bu örgüt de kapatıldı. Yöneticileri hakkında davalar açıldı. Fakat *İşçinin Sesi*'nin illegal çalışma yöntemi ve disiplinini sayesinde hiçbir şey çıkartamadılar. İşçilerin direnerek aldıkları haklar ellerinden alındı. İşçilere baskılar arttırıldı. Fakat hiçbir şey bu işçilerin birlik ve beraberliğini bozmadı.

Geçenlerde duyduk ki bir işçi bir-iki ay önce içeri alınmış. Bunu duyar duymaz hemen işçilerden bir komite kuruldu. Fabrikalar tek tek dolaşılıp tutuklanan işçi için para toplandı. Tutuklanan işçinin evine gidildi. Para yardımı yapıldı. Ailesiyle konuşulup sorunları dinlendi ve ailesine, hiçbir tutuklanan işçinin yalnız kalmayacağı, onlara her zaman yardım yapılacağı anlatıldı.

İşçinin Sesi'nden yoldaşlar ve işçilerden bir gurup, cezaevine tutuklu işçinin ziyaretine gitti. Arkadaşın sorunları dinlendi ve komite tarafından, her zaman para yardımı yapma ve ziyaretine gitme kararı alındı.

TKP-*İşçinin Sesi* işçi sınıfının partisi olma yolunda kararlı adımlarla yürüyor. Partimizi işçi sınıfının partisi yapacağız. Yoldaşça selamlar.

Hüsam Fıratlı

İşçiler öfkeli

Üç işçi ile birlikte sendikada oturuyoruz. Bu arada Türk-İş'in Manisa'da yürüyüş yapması için izin verilmediği haberi geldi. Üç işçi de buna şiddetli tepki duydu.

Bir tanesi izinsiz yürüyüş yapacağını diyor. Arabalara dolacağını diyor. Valiliğin önünde boşalacağını diyor. Ne olursa olsun diyor. Bir diğeri yöneticileri suçluyor. Pasif diyor. Yürekli, sözünün eri, vurduğu yerden ses getirecek başkan gerekir diyor. Bir diğeri hiç beklemeden genel grev diyor. Bizim en büyük silahımız bu diyor. Artık gecikmemeli diyor.

İşçiler böyle konuşunca bize diyecek söz kalmadı.

Mehmet Gürleyen

Devrim ışık saçacak

Burjuvazi galiba ekonomik bunalımdan çıkışı savaşta arayacak.

Bilindiği gibi geçenlerde TBMM'de, komşu topraklarına komşulardan izin almaksızın girebileceğine dair bir kararname hazırlandı. Sonra "gaf" diye bunu düzelttiler, ama niyetleri açığa çıktı. Anlaşılan burjuvazi terörizme karşı askeri operasyon kılıfı altında, savaşla yeni pazarlar bulmak için paçaları sıvadı.

İran ve Irak uzun zamandır savaşıyorlar. Onların askeri gücü artık iyice zayıfladı. Bunu gören Türk burjuvazisinin iştahı açıldı. Komşu halkları sömürgeleştirmek hevesi daha da arttı.

Daha önce de burjuvazinin temsilcileri "İran ve Irak savaşı bizi de yakından ilgilendiriyor" demişler, hatta boru hattına dokunursanız bizi karşınızda görürsünüz diye İran'a uyarı sinyalleri göndermişlerdi.

Biz komünistler burjuvazinin diğer halkları kırma, sömürme politikasının içyüzünü halkımıza anlatmalıyız.

Ülkemizde hareketlilik hızla yükselmeye devam ediyor. Son zamanlarda işçi sınıfımız derli toplu çıkışlar yapıyor. Örneğin İzmir ve Eskişehir mitingleri bizlere çok şey öğretti.

İşçi sınıfımız burjuva provokasyonlarına pabuç bırakmadan yolunda yürümeye kararlıdır ve bilinçli çıkışlara hazırlanmaktadır. Sarı sendika ağaları gerçekte öncülüğü ellerinden kaçırdılar. İşçi sınıfının sınıf savaşımının önüne geçemeyeceklerini kendi ağızlarından söylüyorlar.

Şimdi işçiler arasında genel grev konuşuluyor. En yaygın fikirler, araştırdığıma göre şöyle: Sarı sendika ağaları genel grevin başarısına gölge düşürebilirler. Bir-iki saatlik genel grev birşeyi çözmez. İstemlerimizin en azından bazılarını alana kadar devam edecek bir genel grev daha yararlı olur.

Bütün işçileri, genel grevle haklarımızı söke söke almak için savaşıma çağırıyoruz.

Zeki Durmaz

Gerekeni yapıyoruz

Ülkemize yeni bir devrimci dalga geliyor. İşçi sınıfımızda, emekçi halkımızda büyük bir coşku, büyük bir mücadele isteği var. Bu hareketliliği kucaklayabilmek için III. Konferans kararlarını hızla yaşama geçirmeye başladık.

Bir dönem ülkemiz faşizmin zulmünü yaşadı. Faşizmin halkımız üzerinde olumlu olumsuz bir sürü yan etkileri oldu. Bırakalım yığınları, faşizm devrimci kadrolar üzerinde bile sarsıntı yarattı.

İşte biz de bugün siyasetimizi yaşama geçirmekte bu güçlüğü yaşıyoruz. Hepimiz faşizmin çözüldüğünü kabul etmekle birlikte eylemlerimizde faşizm varmış gibi tutukluk, tedirginlik görüyoruz. Bu tutukluğu üzerimizden atmanın, III. Konferans kararlarını yaşama geçirmenin gerekliliğine inanıyoruz. Bu nedenle bir gezi eylemi düzenledik. Bu geziyi organize etmekle görevli yoldaşları gösterdikleri disiplin ve özveriden dolayı kutlamak istiyorum.

Gece geç saatlere kadar flamanın yazılması sürdü. Yazma işlemleri sonuçlanıncaya kadar bekledik. Bu arada yazı işini yürüten yoldaşın işini bir nebze olsun hafifletmek için ona yemek, çay hatta bira ikram ettim.

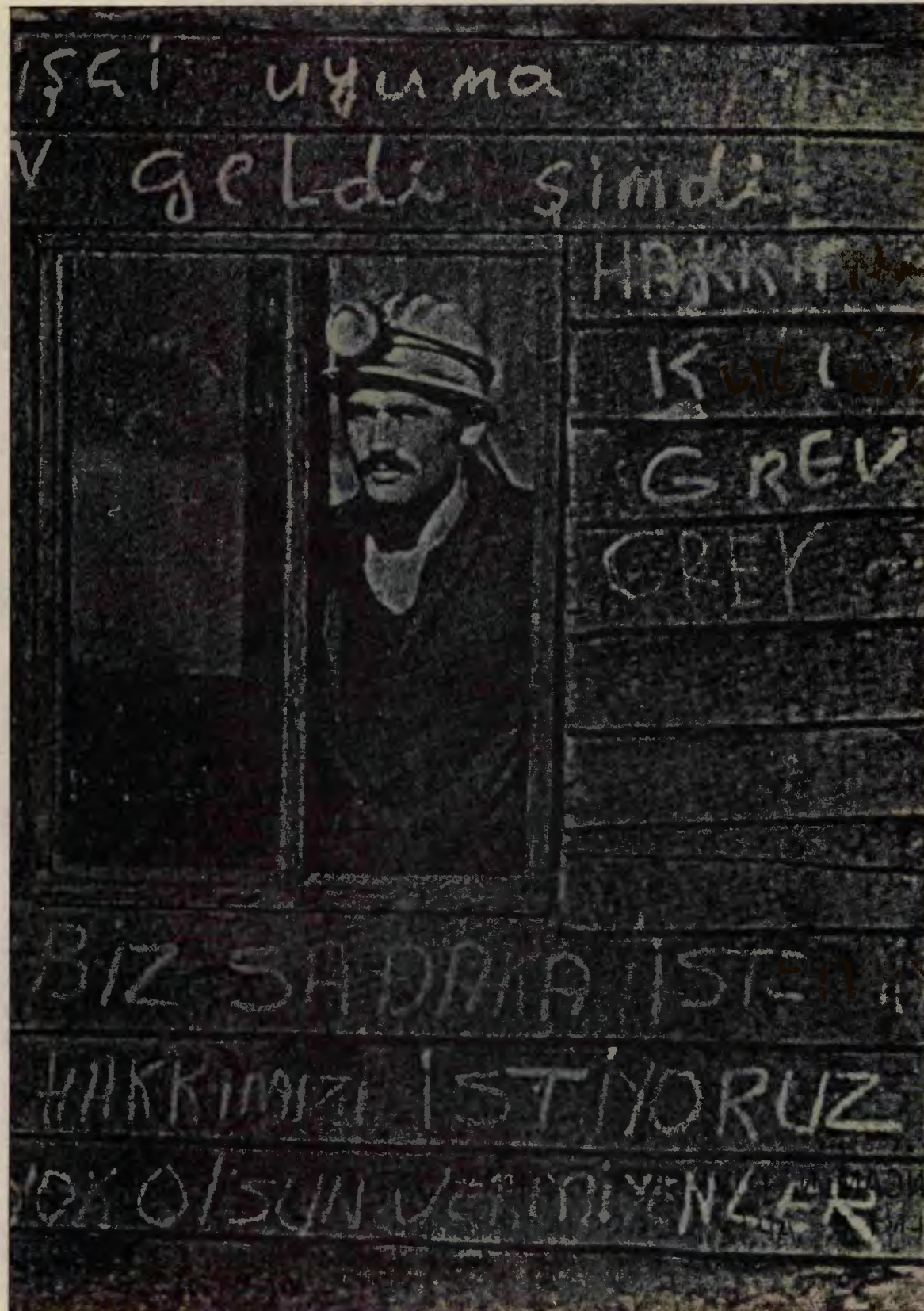
Sabahın 6'sında kalkıp gezi için hazırlıklara başladım. Bir yandan götürüleceğimiz yiyeceklerin yerleştirilmesine yardım ediyordum, öte yandan üzerimdeki başka işleri eksiksiz yerine getirmeye çalışıyordum.

Sabah arabaya binen her yoldaşın yüzünde bir sevinç vardı. Hepsinde gülen gözler, espriler, kahkahalar... Günlerdir yaşanan güçlüklerin yarattığı gerginlik, yerini coşkuya bıraktı.

Gezi yerimize geldiğimizde, kendimize konspirasyon açısından uygun bir yer bulup "TKP-*İşçinin Sesi*'ni işçi sınıfının partisi yapacağız" flamasını astık. Sağ kollarımızı havaya kaldırıp flamanın arkasında fotoğraf çekterek gezimizi belgeledik. Yemek saati de karşılıklı şaka ve sohbetle geçti.

Daha sonra partinin kurulduğundan bu yana olan gelişmeler ve III. Konferans kararları üzerine konuştuk. Ardından yapılması gereken günlük, pratik çalışmalar programlandı. Yoldaşlararası sorulu cevaplı konuşmaların yapılması da geç saatlere kadar sürdü.

Ayşe Serin

Yalnızca sömürüye karşı, ekmek ve demokrasi için değil

YAŞAMAK İÇİN DE TEK YOL DEVRİM

Türkiye bir kıyımlar ülkesine döndü. Burjuvazi işçileri emekçileri yalnızca iliğine kemiğine kadar sömürüyor, artık öldürüyor!

Bir yandan Türk ordusu Kürdistan'ı yayılm ateşine tutup oluk oluk kan döküyor. Öte yandan iş cinayetleri, salgın hastalıklar ve trafik cinayetleri günde neredeyse ortalama 25-30 can alıyor.

İş cinayetleri:

18 günde 47 ölüm

Geçtiğimiz ayın 10'uyla 28'i arasında, yalnızca 18 günde 47 işçi iş cinayetine kurban gitti. Ve bunlar yalnızca gazete sayfalarına yansıyanlardır. Bir de yansımayanları katarsak, sayı daha fazladır.

10 Ağustos'ta, Mersin'in Erdemli ilçesinde, "eksik malzeme kullanımı sonucu birkaç saniye içinde iskambil kağıdı gibi çöken binada 11 işçi öldü." (Milliyet, 11 Ağustos 1986)

13 Ağustos'ta, Ankara'da MKE'nin Kırıkkale tesislerinde ikinci patlama oldu: 7 ölü, 27 yaralı. "Hastaneye kaldırılan işçi ve itfaiye erleri olayın ihmalkârlıktan meydana geldiğini ve fabrikada çok sıkı baskı olduğunu söylüyorlar... Yaralanan bir itfaiye eri 'bize patlamanın devam edeceğini kimse söylemedi, biz yangın söndürmeye gelmiştik sadece' dedi... Olayda iki ayağı birden kırılan bir diğeri ise kimsenin kendilerine hiçbir uyarıda bulunmadığını söylüyor." (Milliyet, 14 Ağustos 1986)

21 Ağustos'ta İzmir Karşıyaka'nın Kaklıç Ovası'nda kavun toplamaktan dönerken, aynı zamanda 10 ton kavun yüklü olan kamyonun devrilmesi sonucu, kadınlı erkekli 11 tarım işçisi öldü. (Cumhuriyet, 22 Ağustos 1986)

28 Ağustos'ta ise Tokat'ın Niksar ilçesinde, "Köklüce Barajı'nın derivasyon tüneline karbonmonoksit gaz sızıntısı tünelde çalışan 18 işçinin ölümüne neden oldu... 460 metre derinlikteki tünelde sabah vardiyası değişiminde, çalışmaya gelen işçiler gaz sızıntısı olduğunu fark ederek yetkilileri uyardılar." (Hürriyet, 29 Ağustos 1986) "İşçiler 3 gün önce çalışmaların durdurulması istendi, ancak taşeron firma buna uymadı' dediler... Tünelde telsiz ve maske bulunmadığını belirten işçiler, ayrıca önceden alınmış hiçbir güvenlik önleminin de bulunmadığını belirttiler." (Hürriyet, 30 Ağustos 1986)

Bu yıl Türk-İş Dergisi "işçi sağlığı ve iş güvenliği" konulu bir ek yayınlamıştı. Burada konuya ilişkin çeşitli yasa maddeleri topluca yer alıyor. Bu maddeler zaten yetersiz ve güdük, ama işin asıl çarpıcı yanı şu ki, bu güdük maddeler bile yaşamdan tümüyle kopuk, tozlu raflarda durmaktadır.

İşçi sınıfının savaşımını önlemek için yasaların her türlü yasaçkı maddesini uygulayanlar, işçi sağlığına ve iş güvenliğine gelince kendi çıkarttıkları yasaları bile rafa kaldırıyorlar. Madem öyle, işçi sınıfımız da pek ya-

Türkiye bir kıyımlar ülkesine döndü. Burjuvazi işçileri emekçileri yalnızca iliğine kemiğine kadar sömürüyor, artık öldürüyor. 12 Eylül'de faşist darbe gelirken, artık can güvenliği kalmadığı, hergün şu kadar insan öldüğü bahane edilmişti. Hani nerede can güvenliği meraklıları? Çok açıkça görülüyor ki, onlar halkın can güvenliğine değil, sömürücü, hatta öldürücü rejimin can güvenliğine meraklıdır. Ve bugün Türkiye öyle bir durumdadır ki, yalnızca sömürüye karşı, ekmek ve demokrasi için değil, en basitinden yaşamak için tek yol devrimdir.

kında yasaçkı yasaları rafa kaldırıp alanlara, sokaklara boşalacaktır ve halkı "kazalar"ın hastalıkların pençesinden ancak onun zaferi kurtaracaktır.

Salgın hastalıklar: 36 çocuk öldü

Türkiye'de tifodan, ishalden koleraya, kuduzdan malta hummasına kadar türlü çeşitli salgın

hastalıklar kol gezmektedir. Son iki ayda gazetelere yansıdığı kadarıyla yalnızca ishalden(?) 36 çocuk öldü.

Ağustos başından itibaren duruma şöyle bir göz atalım:

Zonguldak'ta tifo salgını. 60 kişi hastaneye kaldırıldı. (Milliyet, 1 Ağustos 1986)

Yeni Gündem İstanbul'da kolera salgını olduğunu, yetkililerin bunu bildiğini ama turist kaçma-

sın diye gizlediğini, bağırsak enfeksiyonu dediğini açıkladı.

Elazığ'da 600 çocuk ishal nedeniyle hastaneye kaldırıldı, bunlardan 5'i öldü. (Cumhuriyet, 8 Ağustos 1986)

Hürriyet, son bir ayda çeşitli şehirlerde ishalden 19 çocuğun öldüğünü yazdı. (Hürriyet, 13 Ağustos 1986)

Akçakoca'da bir işçi ishalden öldü. (Cumhuriyet, 14 Ağustos 1986)

Kayseri'de 2 köy halkı, Ordu'da 18 köy halkı kuduz tehlikesiyle karşı karşıya. Ordu'da ayrıca 3 köyde şap, 1 köyde uyuz görüldü. (Milliyet, 28 Ağustos 1986)

İstanbul'da 3 kişi ishalden öldü. (Milliyet, 6 Eylül 1986) Son 15 günde ise Karadeniz'de 14 çocuğun ishalden öldüğü açıklandı. (Milliyet, 9 Eylül 1986)

Son sıralarda ise Güneydoğu'da 500 kişinin malta hummasına tutulduğu açıklandı. (Milliyet, 12 Eylül 1986)

Çok kısa bir süreyi kapsayan, bu küçük ve eksik liste bile halkımızın sağlık durumunu, daha doğrusu sağlıksız durumunu yansıtmaya yetiyor. Halk tifosundan kolerasına, kuduzundan malta hummasına kadar bin türlü hastalıkla pençeleşiyor ve

ölüler veriyor.

Bu hastalıkların tek tedavisi vardır. O da artık halkın sağlığını tüketen bu düzeni yıkmaktır.

Hani can güvenliği

12 Eylül'de faşist darbe gelirken, artık can güvenliği kalmadığı, hergün şu kadar insan öldüğü bahane edilmişti.

Yukarıda iş cinayetlerini ve salgın hastalıkları sıraladık. Bir de trafik kazaları var. Son aylarda günde en az 8-15 kişi, çoğu günler ise 26-30 kişi trafik kazasında ölüyor. Trafik kazaları da yoldan eğitime kadar çeşitli sorumluluklarıyla burjuvazinin omuzlarında oturuyor.

Sonuçta hepsini kabaca toplarsak, Türkiye'de günde neredeyse ortalama 25-30 kişi iş cinayetlerine, salgın hastalıklara ve trafik "kazalarına" kurban gidiyor. Hani nerede can güvenliği meraklıları?

Çok açıkça görülüyor ki, onlar halkın can güvenliğine değil, bu sömürücü, hatta öldürücü rejimin can güvenliğine meraklıdır. Ve bugün Türkiye öyle bir durumdadır ki, yalnızca sömürüye karşı, ekmek ve demokrasi için değil, en basitinden yaşamak için tek yol devrimdir.

İŞÇİNİN SESİ

ÇEK-AL

Bütün ülkelerin
proleterleri birleşin!
Karkerên hemû welatan yekbîn!

Tek silah parti!
Tek yol devrim!
Yıl:12, Sayı:313, 22 Eylül 1986

66. YIL KONUŞMASI

R. Yürükoğlu

İki yıl önce bugün, "faşizm çözüldü" dedik. Ardından gelen iki yıl, her yaşanan gün bu saptamayı doğruladı ama devrimci hareket içinde hiçbir örgüt bu doğruya hâlâ katılmadı. Hâlâ faşizm diyorlar.

Bir ülke düşünün ki, sendikalar ve konfederasyonu açıktır.

Bir ülke düşünün ki bu konfederasyon asıl olarak tabanda sınıfın zorlamasıyla mitingler, eylemler düzenlemektedir.

Bir ülke düşünün ki, Türk-İş'te bugün sağ ve ortacı güçler, yarın komünistler tarafından önlerinin kapalı olduğunu düşünen sosyalist enternasyonal, DİSK'i yeminli bir sosyal demokrat konfederasyon olarak kurabilmek için açıktan kolları sıvamıştır.

Bir ülke düşünün ki, iyice zorlaşmasına rağmen grevler yapılmakta, yaygın grev kararları alınmaktadır.

Bir ülke düşünün ki, cuntanın kurduğunu üç partinin ikisi kendini dağıtmaq zorunda kalmış, cuntanın silmeye çalıştığı iki büyük siyasal hareket ise yeniden örgütlenmiştir.

Siyasete yasaklı iki başbakanın tutumları ceza görememektedir.

Bir ülke düşünün ki, iki yıl içinde anayasa ve yasaların birçok maddesi işletilememiştir.

Bir ülke düşünün ki, başta bazı sendikalar olmak üzere çeşitli kuruluşlar, basın ve partiler anayasayı değiştirme hedefini açıkça öne sürüyorlar.

Bir ülke düşünün ki, ardındaki

niyetler ve getireceği sonuçlar ne olursa olsun legal bir sosyalist parti çalışmaları yapılmaktadır.

Bir ülke düşünün ki, 12 parti ile seçimler yapılmaktadır.

Bu liste istediğiniz kadar uzatılabilir. İyiye unutmuş görünenlere, faşizmin ne olduğunu hatırlatalım:

"Komintern'in tanımı şöyledir: 'İktidarda faşizm, finans-kapitalin en gerici, en şöven, en emperyalist unsurlarının açık, terörist diktatörlüğüdür.' " (Bugünkü Türkiye'ye faşist diyenlerin kabul ettiği tanımdır.)

"TKP II. Leninciler Konferansı faşizmi şöyle tanımlamıştır: 'Genel bir yaklaşımla faşizm, emperyalist aşamanın karşı-devrimidir... Finans-kapitalin açık şiddete dayalı diktatörlüğü altında 'rejimi kurtarma' çabasıdır.' "

Açık terörist diktatörlükten, yukarıdaki eksik tablonun çizdiği "esneklikler" beklenemez. Eşyanın yapısına terstir.

Benim gibilerden yana kesen bir söz var: Allah az sayıda mükemmel kafa yaratmıştır, gerisi hep saçlıdır. Bu sözü doğru kabul edersek, devrimci hareketin Türkiye'ye bugün faşist diyen kurmayları (militanları kesinlikle kastetmiyorum) epeyi gür saçlı herhalde.

Şakası bir yana yoldaşlar, bir de son derece ciddi bir söz var: Rüzgara tüküren, kendi yüzüne tükürür. Marksizm, yaşamın bilimidir, yaşamı izler, onu tanımlar, böylece de onu değiştirmenin yollarını verir. Bunu yapamadın mı, eninde sonunda kendi yüzüne tüküreceksin demektir. Türkiye'de de böyle olacak. Her hareket bereket

değildir. Doğru hareket berekettir. O da ancak doğru fikirlerden doğar. Türkiye'nin bugününe faşizm diyenler bunları kısa zamanda öğreneceklerdir.

I. Türkiye'de demokrasi devrimsiz gelmez

1982 Anayasası düzenine geçilmesiyle faşizm çözüldü ve yerine otoriter eğilimli, siyasal açıdan gerici, anti-demokratik, saldırgan bir olağan burjuva devleti geldi. Dolayısıyla, evet faşist monolitik devletin yerine olağan burjuva devleti geldi ama ülkeye demokrasi gelmedi.

1982 Anayasası, parlamenter ve başkanlık sistemlerinin çeşitli özelliklerini, 12 Eylül karşı-devrim dönemindeki egemen sınıf endişe ve değer yargılarıyla birleştirmiş melez bir anayasa olmuş, faşizmin çözüldüğünü anlatmıştı. Ama tam da bu özellikleri nedeniyle, ara dönemin anayasası olduğunu, ülkeye faşizm de gelse, liberaller eliyle "daha genişçe bir burjuva demokrasisi" de gelse, devrimci bir erk de kurulsun, ülke ne yana dönse değişeceğini daha o yıllarda söylemiştik.

82 Anayasası, ülkenin ilerlediği yolda, ülke gerçekleriyle hemen çatışmaya başladı. Böylece "bu anayasa ile genişçe bir burjuva demokrasisi bile uygulanamaz" görüşümüz de doğrulandı. Halkın geniş bir kesimi açıkça anayasayı değiştirme isteğini öne sürüyor.

Hele işçi sınıfımız için bu sorun her kesimden çok daha somut ve acil bir sorundur. Sınıfın aşağı yukarı tüm güncel istemlerinin altından anayasa ve düzen değişikliği gereği çıkmaktadır. Birkaç örnek verelim:

1. **Örgütlenme hakkı:** Genel olarak örgütlenme hakkının, özel olarak da sendikalaşma hakkının eksiksiz tanınması, demokrasinin vazgeçilmez bir öznesidir. Oysa 82 Anayasası ve onu çevreleyen yasalar sendikalaşma ve örgütlenme hakkını sınırlamıştır. Kamu kesimindeki işçilerin büyük bir bölümü memur statüsü içinde her çeşit sendikal haktan yoksun edilmiştir. İşin ilginç, kamu kesiminde işçi memur sayılırken, kamu kesimindeki işletme yöneticileri işveren sendikaları adı altında örgütleniyor, kendi sendikalarında da görev alabiliyor.

Daha da ilginç, yine kamu kesimi işçilerinin bir bölümü için de "sözleşmeli personel" adı altında bir statü icat edilmiştir. Ne memurluğun, ne işçiliğin sahip olduğu o sınırlı haklara bile sahip değildir.

Bu ve buna benzer pekçok dayatma nedeniyle işçi sınıfı tüm çalışanlara, işçi-memur ayrımı gözetmeden örgütlenme hakkının eksiksiz tanınmasını istiyor.

2. **Toplu iş sözleşmesi ve grev hakkı:** 82 Anayasası ve yasaları ile en büyük darbeyi bu haklar yemiş, iyice budanan grev hakkı nedeniyle toplu iş sözleşmesi hakkı da kağıt üzerinde kalmıştır.

Bir sendikanın toplu sözleşme hakkını alabilmesi için getirilen koşullar, *katmerli baraj sistemi*, dengesiz bir sendika düşmanlığını yansıtmaktadır.

İşçi sınıfımız toplu sözleşmelerde temsil yetkisinin belirlenmesinde bu anti-demokratik katmerli baraj sisteminin kaldırılmasını istemektedir.

Çalışan insanın kutsal hakkı olan grev hakkı kuşa çevrilmiştir. Bugünkü haliyle ele alırsak, önce iyice karmaşık bir toplu sözleşme süreci geçirilecek. Bunun ardından, eğer sendikanın yasalara göre grev ilan etme hakkı varsa ve grevin Bakanlar Kurulu'nca ertelenerek uzun zaman sonra Yüksek Hakem Kurulu'na çıkmasını göze alabiliyorsa grev ilan edebilir. Böyle olduğu için çok sendika grev yolundan uzun beklemelemlerden sonra Yüksek Hakem Kurulu denen patron beslemelerinin saptayacağı so-

nuçları kabul yerine, daha işin başında işverenin önerisini kabul etmeyi yeğlemektedir. Enflasyonun büyük boyutlarda sürdüğü bir ülkede az da olsa erken ve bilinen bir ücret artışı, geç ve ne olacağı belirsiz bir artıştan daha uygun gelmektedir.

Sonra, grev hakkı kapsamına giren iş alanları da daraltılmıştır.

Grev hakkı olan iş alanlarında ise hakkın küçük çaplı kullanımı hiçbir sonuç vermeyecektir. Bir kez, grev süresi içinde işveren, üretimi dilediğince sürdürmekte serbest bırakılmıştır. Grev gözcülüğünün bir anlamı kalmamıştır. Ve en vahimi, hak grevi tümüyle yok edilmiştir. Hem de anayasa maddesi ile. Yasalara göre, hakları saptama, kağıda dökme, işverenle karşılıklı imzalama hakkı var. Ama verilen sözler tutulmazsa o hakları almak için grev yapma hakkı yok, mahkemeye gitme hakkı var. İşçinin üretim yaptığı bir toplumda, hangi toplum olursa olsun, iş yaşamının sorunları mahkemelerde çözülebilseydi tarihte ne sendika, ne toplu sözleşme, ne grev yer alırdı. Bir sendika lideri bu durumu şu güzel sözlerle yanıtıyor:

"Aslında bir anlamda bizim davamız divana kalmıştır. Ama unutulmasın ki, tarih huzurunda kurulan bir divanın gerçek hakimi emekçilerdir, halktır. Bu hakim bu davaya

**Grev hakkını işçinin
elinden uzun
sürelili almaya
tarihte hiçbir
erkin gücü yetmemiştir.
Grevler yasalarla
doğmuyor ki,
yasalarla yok
edilebilirsin.
Grev hakkı
işçinin alınterinden,
grev işçiye
yapılan haksızlıklardan
doğuyor.
İşçi sınıfımız
bugün
grev hakkının
kullanımı üzerindeki
tüm kısıtlamaların
kaldırılmasını
istiyor.**

ergeç hakça çözüm bulacaktır."

Grev hakkını işçinin elinden uzun süreli almaya tarihte hiçbir erkin gücü yetmemiştir. Grevler yasalarla doğmuyor ki, yasalarla yok edilebilirsin. Grev hakkı işçinin alınterinden, grev işçiye yapılan haksızlıklardan doğuyor. İşçi sınıfımız bugün grev hakkının kullanımı üzerindeki tüm kısıtlamaların kaldırılmasını istiyor.

3. **Siyasete katılma hakkı:** 82 Anayasası ve yasaları, sendikalar ve genel olarak demokratik örgütler için siyaset yasağı getirmiştir. Böylece işçi ve emekçi halkın aktif bir güç olarak siyasete katılmalarını engellemek istemiştir. Ama hele işçi sınıfı ve sendikalar için buna

olanak var mıdır? Sınıfın ve sendikaların her istemi sonunda gelip yasaları, parlamentoyu, devleti, düzeni ilgilendirmiyor mu?

Şu verdiğimiz üç örnekle bile görüldüğü ki, en başta Türkiye işçi sınıfı ve sendikal hareket bu anayasanın, bu düzenin kaldırılmasından, demokratik bir düzenden yanadır ve bunu açıkça dile getirmektedir.

Hatırlarsanız bunu *Faşizmin Çözülüşü*'nde söylemiş, "günün kavgası demokratikleşme, demokrasi ve anayasa kavgasıdır" demiştik. O kitaptaki soyut cümleler, bugün işçilerin grev, sendika, örgütlenme, siyaset yapma hakları için yükselttikleri somut savaş bayrakları olarak karşımızdadır.

Türkiye'nin bugün vardığı gelişme aşamasında, bu açmazlar içinde, çeşitli burjuva güçler eliyle getirilecek bir "demokratikleşme", Batı tipi burjuva demokrasisi bile olamaz. Buna Türkiye burjuvazisinin nefesi tarihsel olarak yetmiyor. Budanmış, güdük, 3. sınıf, "Türkiye tipi" bir demokrasi ile yetinmeyip gerçek ve tam bir demokrasiyi yurdumuzda görmek istiyorsak, bu bir devrim sorundur. Türkiye'ye gerçek demokrasi ancak sosyalizme açılacak ileri demokratik halk devrimiyle gelir. Partimizin değişmez belgisi, "demokrasi için devrim"dir. Ve bu devrim de ancak başarılı bir demokrasi kavgası içinden kazanılabilir.

* * *

Türkiye işçi sınıfı bugün acil olarak şu sorunların da çözümünü istiyor:

— Özellikle 12 Eylül'den bu yana işçi ve ücretlilerin alım gücü hızla düşmekte, yoksullaşma artmaktadır. Bu gidiş durdurulmalı, işçi ve emekçinin gerçek gelirleri yükseltilmelidir.

— Türkiye kapitalizminde sosyal güvenlik uygulaması, hiçbir zaman basit bir sosyal sigorta kapsamını aşmamıştır. Tüm yapılan işçiden kestiklerini, o da bir kısmıyla yine işçiye vermektir. Devlet hiçbir katkı yapmamakta, işveren ödediği primi fiyata aktararak yine emekçiye yansıtmakta ya da hiç ödememekte, işçiden kestiği primi de ödemeyerek kredi olarak kullanmamaktadır. Bu koşullar altında Sosyal Sigortalar Kurumu'nun iflas etmiş olması doğaldır. İflasın yol açtığı işçi mağdurluğunu önleyebilmek için hükümet ne yapmıştır? İşçiyi, öldükten sonra emekli yapmak üzere emeklilik yaşını yükseltmiştir.

Bu durum kökünden düzeltilmeli, emeklilik yaşı düşürülmeli, işsizlik sigortası getirilmeli, sosyal sigortaların finansmanına devlet de katılmalı, işveren prim borçlarını ödemek zorunda bırakılmalıdır. Sosyal Sigortalar Kurumu'nun yönetimi demokratikleştirilmeli, yönetimde işçi temsilcilerinin sayısı artırılmalıdır.

— Ülkemizde 2 milyon kaçak işçi vardır ve bunlar sosyal sigorta kapsamı dışındadır. Bu büyük yığın tüm hakları güvence altına alınmalı, kaçak işçi kavramı yok edilmelidir.

— 12 Eylül'den bu yana fabrikalarda keyfi işten çıkarma salgın durumdadır. İş kanunu, keyfi işten çıkarmaları önleyecek biçimde yenilenmeli, işçinin böyle durumlarda başvuracağı bir yargı organı yaratılmalıdır.

— Bugün İş ve İşçi Bulma Kurumu'na kayıtlı işsiz sayısı 1 milyondur. Gerçek işsizlerin sayısı ise 3 milyondur. Tüm toplumu çürüten bu afetin önüne geçilmelidir.

— Sendikaların ve tüm işçi kuruluşlarının uluslararası ilişkileri üzerindeki tüm engeller ve sınırlamalar kaldırılmalıdır.

— Emekli olduktan sonra yeniden çalışmaya başlayan işçilere sendikalaşma hakkı tanınmalıdır.

— Asgari ücret, gerçekçi bir biçimde aile için saptanmalı, altı ayda bir gözden geçirilmeli, vergiden muaf tutulmalıdır.

— Kiralar denetim altına alınmalıdır. Bunlar işçi sınıfının en acil istemlerinin bir bölümüdür. Ve hiçbirimiz bizi

ettiğimiz istemler değil, Türkiye sendikal hareketinin belgeleri haline gelmiş istemlerdir.

Peki yoldaşlar, kısa bir süre sonra ara seçimlere girecek partilerin hangisi bu istemleri (bırakın tümünü), belli bir miktarda gerçekleştirebilir? Hiçbirisi! Ayrıca ülkenin ortamı 25 Mart 1984 seçimleri ortamı değildir. O gün ülke bir yol kavşağındaydı. Bugün durum değişti. Ülke belli bir yoldan, belli bir tempoda ara dönemin sonuna doğru yürümektedir. Burjuva basının iddialarının tersine ara seçimler halkın bu iktidara karşı gerçek duygularını göstereceği bir platform değildir. Halkımız, yaşam dersini uzun yüzyıllar içinde almış bilge ve temkinli bir halktır. Seçim sonuçlarının yerinden oynatamayacağı bir iktidar elini pek göstermeyecektir. Demek ki bu seçimlerde kritik bir durum, desteklenecek bir taraf yoktur.

İşçiler ve komünistler seçimlerde seyirci mi kalacak? Tabii hayır. Seçim ortamını, yukarıda değindiğim ve değinmediğim sayısız sorunu halka daha fazla maletmek üzere değerlendirecektir. Bizim bu seçimlerde tutumumuz budur.

Burada bir parantez açayım. Öğrendik ki menşevikler bu seçimlere referandum önemi yükleyormuş. Öyleyse ne yapılacağını açıkça söylemeleri gerekir. "İlerici, demokrat adaylara oy

**Türkiye'ye bugün
burjuva güçler
eliyle getirilecek
bir "demokratikleşme",
Batı tipi
burjuva demokrasisi
bile olamaz.
Buna Türkiye
burjuvazisinin
nefesi tarihsel
olarak yetmiyor.
Budanmış, güdük,
3. sınıf,
"Türkiye tipi"
bir demokrasi ile
yetinmeyip gerçek
yurdumuzda görmek
istiyorsak,
bu bir devrim
sorunudur.**

verin", "ANAP'a oy vermeyin" yetmez. Eğer bir referandum ise!

Menşeviklerden sonra, sosyal demokratlara da değinmenin yeridir. SHP için birkaç şey söylemek istiyorum. Anti-komünistliği iyice açığa çıkan DSP'ye değinmeye gerek görmüyorum.

12 Eylül'ün sığağndan yılmış çok sayıda sabık komünist, devrimci, hatta "gerillacı" bugün SHP'ye giriyor. Bunlar arasında belki küçük bir bölümü entrist emellerle (kaleyi içeriden fethetmek için), ama büyük çoğunluğu sarp yollardan yıldığı için giriyor.

İşçinin Sesi, entristmi çürümüş burjuva huyu sayar. Ayrıca İşçinin Sesi'nin hiçbir ferdinin bugünkü gibi bir SHP ile hiçbir ilintisi olmaz. Faturası sonradan ödene-

Sosyal demokratlar sol hareketin artıklarını toplayadursunlar

İT ÜRÜR KERVAN YÜRÜR

Cemile Çakmak

İçinde bulunduğumuz seçim döneminde, DSP ve SHP'ye ilişkin olarak "birlik" ve "bölünme" sözleri iyice ortalığı sardı. Biz de kısaca bu konuya değinip, ağırlığıyla DSP'nin konumunu ele almak istiyoruz.

Aynı demire bağlı iki sandal

DSP ile SHP sosyal demokrasinin amaç ve işlevi açısından derin bir anlaşma içindedirler. Programları arasında köklü bir farklılık yoktur. Farklılıkları yüzeyseldir:

Kuruluş zamanlama ve biçimi. Birinin ağırlığıyla din, ötekini ise el altından solculuk sömürüsü yapması. Biri asıl olarak Türk milliyetçiliğine ağırlık verirken, ötekini Kürt halkını aldatmaya da özel çaba harcaması. Biri "kavgasız mücadeleye" diye açıkça söylerken, ötekisinin daha kavgacı görünen bir üslup kullanması. Biri kaşerlenmiş eski bir liderle "yeni" görünmeye çabalarlarken, ötekisinin yeni bir liderle eskiden yararlanması.

Bu durumda şöyle bir sonuç çıkıyor: İki parti arasındaki farklılıklar, aynı amaca ve işleve yönelik olarak, tamamlayıcı bir işbölümü içinde, daha çeşitli, daha çok sayıda yol ve yöntem denemeye yarıyor. Böylece sosyal demokrasi aynı demire bağlı iki sandaldan iki ayrı olta atmış oluyor.

Bunun böyle olması için ille de gizli bir toplantıda masa başında işbölümü yapılmış olması gerekmez. Kapitalizmin nesnel işleyişi zaten bunu sağlıyor. Böyle bir nesnel işbölümü, daha genel çerçevede tüm burjuva partileri için geçerlidir. Çerçeveyi daraltıp da sosyal demokrat partiler açısından bakınca, bu kez onlar arasında geçerli oluyor.

Türkiye'deki orijinallik, rejimin iki sosyal demokrat partiyi birden "ihtiyaç" duymasından kaynaklanıyor. Bunun nedeni de Türkiye'de sosyal demokrasinin devrimi önleme yönünde güvenilir bir tampon olamayışdır. Biri tutmazsa öteki, ya da, biri bir telden öteki başka bir telden olabildiğince kandırsın mantığıyla iki sosyal demokrat parti birden türedi.

Halk sürekli bu iki partinin neden birleşmediğini soruyor. Halkta "birlik" isteği her zaman güçlüdür. Bazen bu, "kimlerin, ne için, nasıl birliği" sorusunu kaale bile almayan yanlış bir birlik isteği de olur. Ama DSP-SHP konusunda böyle değildir. Halk eviriyor, çeviriyor ikisi arasında derin bir fark göremiyor. Neden iki parti, bir türlü çözemiyor.

Halkın bu sürekli sorusu, ya bu iki partinin birleşmesini ve "birlik içinde" eskiyip gitmesini getirecektir, ya da, ikiliğin iki ayrı olta anlamına geldiğinin kavranmasıyla, ikisinin birden eskiyip gitmesini getirecektir. Bir ülkede sosyal demokrasi tampon olamıyorsa, değil iki, iki yüz ayrı parti kursa, son çözümlenmede yine tampon olamaz. Kapitalizmin güçlü nesnel işle-

şilerinden biri de, mezar kazıcısını, bilinçli olarak bu düzenin temellerine yönelme misyonu ve yeteneği olan bir sınıf yaratmasıdır.

DSP'nin konumu

Şimdi DSP'nin konumuna biraz daha yakından bakalım.

Geçtiğimiz ay Bülent Ecevit bir gazetecinin bir sorusu üzerine şöyle demiş:

"Halk rejimle geçim arasındaki bağlantıyı kurdu. Problemleri kim çözebilir? Onun arayışı içinde, mesele sırf iktidarlardan hoşnutsuzluk meselesi değil, topluma kim ne verebilecek? O konuda bilinçli bir bekleme var. Sorunlara bu kadar canlı ve bilinçli yaklaşılabilir bir ortamı 1980 öncesinde bile göremedim

Ecevit, her koşulda, her zaman işçi ve köylü haklarını kayırmış, 12 Eylül sonrasında ise büyük kahramanlıklar yapmış bir lider olarak sunulmak isteniyor. Tahrifatın bu kadarına da az rastlanır! Milyonlarca insan hafızasını mı kaybetti? Bırakalım işçi haklarının yıkılmasını, CHP kapatılırken bile Ecevit ağzını açmadı, bir gemi kaptanı kadar bile olamadı.

diyebilirim. Heyecan ve bilinç birarada. Hiçbir şey yerine oturmamış. Eski bağlıklar, yapılar yumuşadı. Toplum yeni bir arayış içinde." (Cumhuriyet, 28 Ağustos 1986)

Ecevit kırk yılda bir açık ve doğru konuşmuş.

Gerçekten de halk rejimle geçim arasındaki bağlantıyı çok iyi kurmuştur. Halkın gözünde mesele sırf şu ya da bu iktidardan hoşnutsuzluk meselesi olmadığı gibi, Ali gitsin Veli gelsin çapında bir iktidar değişikliği de değildir. Halkta bu toplumsal düzenden kurtuluş isteği vardır.

12 Eylül sonrasında türeyen yeni yapılar yerine oturmamıştır. Eski yapılar, bağlıklar ise yumuşamıştır. Canlı, heyecanlı ve bilinçli bir yaklaşımla yeni bir arayış vardır. Toplum 1980 öncesinden bile, yani devrimci durumdakinden bile ilerdedir. Başka bir deyişle, bugün devrimci durum olmamakla birlikte, başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçiler, devrimci durum sırasında olduğundan daha bilinçlidirler.

Buraya dek yapılan değerlendirmede, Ecevit'le anlaşıyoruz. Buradan sonra ise tam zıt

yönlere doğru ayrılıyor. Bizim sorunumuz işçi sınıfının devrimci zaferini sağlamak, onunki ise bu yeni koşullarda, "yeni" kılıklarda, "yeni" kandırmacalar bularak bu zaferi önlemek oluyor.

Biz devrimin zaferini sağlamak için ne yapılması gerektiğini kendi eksiklerimiz de dahil, en açık ve net biçimde söyledik, söylüyoruz. Ama durum değerlendirmesi yaparken açık konuşan Ecevit, "toplumsal patlama"yı önlemek için bu kez ne kılıklara gireceğini, doğal olarak, açıkça söylemiyor. Biz bunun üzerinde duracağız. Toplumdaki yeni arayış karşısında Ecevit ne gibi kandırmacalara başvuruyor?

Geçmişin tahrifatı

DSP bugünkü yeni arayışa ayak uydurmaya, "yeni" bir kimlikle ortaya çıkmaya çalışıyor. Bu "yeni" kimliğin çeşitli yönleri var.

"Yeni" kimliğin öne sürülebilmesi için en başta, geçmişe ilişkin bazı operasyonlar gerekiyor. Nitekim DSP, olmuş bazı olayları olmamış gibi, olmamış bazı olayları olmuş gibi gösteriyor.

DSP'ye göre sosyal demokrasi Türkiye'de henüz iktidar olmadı. Geçmişteki CHP hükümetlerinin bazıları sosyal demokrat hükümetti ama iktidar değildi! Böyle ince kelime oyunları sosyal demokrasinin geçmişte halkın ağzında bıraktığı acı tad unutturulmak isteniyor.

Geçmişin tahrifatı burada da durmuyor. Ecevit, her koşulda, her zaman işçi ve köylü haklarını kayırmış, 12 Eylül sonrasında ise büyük kahramanlıklar yapmış bir lider olarak sunulmak isteniyor.

Şuraya bakın:

"Atatürk'ün kurduğu parti kapatılırken susamazdım. Atatürk'ün partisinin getirdiği, benim çalışma bakanı iken katkıda bulunduğum işçi hakları yıkılırken susamazdım." (Cumhuriyet, 2 Eylül 1986)

Tahrifatın bu kadarına da az

rastlanır! Milyonlarca insan hafızasını mı kaybetti? Bırakalım işçi haklarının yıkılmasını, CHP kapatılırken bile Ecevit ağzını açmadı, bir gemi kaptanı kadar bile olamadı. Öte yandan Ecevit, sıkıyönetimler ilan ederek, orduyu işçinin, Kürt halkının üzerine sürerek, grevleri erteleyerek, engelleyerek, işçi haklarını faşist darbeden önce kendisi yıkmaya başladı. Faşist darbenin yolunu döşedi ve işçi hakları hepten yıkılırken de tek kelime etmedi.

Ecevit konuştuğu, direndiği için hapiste yatmadı. Halka gözdağı verilsin diye hapse atıldı. Hapisi ise devrimcilerin koşulları yanında otelde kalmak kadar hafifti.

Faşist cuntaya karşı direniş koyan, zindanları yerinden oy-

Geçenlerde Ecevit Marks'a da dil uzatarak, *Hürriyet*'in başlığıyla "pişman solculara" çağrıda bulundu. Gerçekten de bu partiye ancak pişman solcular, solcu artıkları gider! Onlar artıkları, pişmanları toplayadursunlar, burjuvazinin can düşmanı işçi sınıfımız milyonları ardına katıp Türkiye'yi devrime götürecektir. İt ürür, kervan yürür!

natan, susmayan, konuşan birileri varsa, onlar da komünistlerdi, devrimcilerdi. Ortada bir haksızlık olduğu için Ecevit'in, hatta Demirel'in bile tutuklan-

ması karşısında sesini yükselten, özellikle Avrupa'da demokratik kamuoyunu harekete geçiren yine komünistler, devrimciler oldu.

Şimdi Ecevit kalkmış, hem kendini kahraman ilan ediyor, hem de sola karşı iğrenç bir anti-komünist saldırı yöneliyor. Gelgelelim bunda yeni hiçbir şey yok!

Daha ileriden daha geriye

DSP'nin bürünmeye çalıştığı "yeni" kimliğin bir yönü de şudur: Bugün halkın bilinç düzeyi çok daha ileri olduğu için, nabız daha ileri bir noktadan tutup, bunu dengelemek için de, eskisinden de geri bir noktaya sürüklemeye çalışıyor.

Bakın Ecevit neler demiş:

"... Ecevit, 'bu canlılık karşısında yeniden dirilmiş oldum' diye başladığı konuşmasında, meclise işçi ve köylü temsilcilerinin gönderilmesiyle bir devrim olacağını bildirdi. Ecevit, 'bu sokak devrimi, kır devrimi değil, demokratik bir devrim olacaktır' dedi." (Cumhuriyet, 8 Eylül 1986)

Meclise, işçi ve köylü temsilcileri göndermek bir devrimse, kusura bakmasın ama Ecevit 20 yıl önce geriden geliyor! TİP daha 1960'larda bu "devrimi" başarmıştı!

Bu bir yana, Ecevit'teki demagoginin "devrimciliği"ne (!) bakın! Karşı-devrimci yüzünü çok iyi tanıdığımız Ecevit, kendi oy avcılığını, hem de sokağı, kırını dışlayan (!) bir demokratik (?) devrim (?) diye önümüze sürmeye çalışıyor! Neden? Çünkü, kendi deyimleriyle toplum "yeni bir arayış", bizim deyimimizle "devrimci bir yöneliş" içindedir. Ecevit kandırmacalarını bu düzeye uydurmak için böyle ileri demagogiler yapmak, nabız ileri noktalarda tutmak zorundadır.

Toplumsal patlamayı, devrimi önlemek için yola çıkanlar, Türkiye gibi bir toplumda, ileri noktalardan nabız tutmaktan bile haklı olarak korkuyorlar. Bunu dengelemek için, dönüp dolaşıp, diğer uçta çok geri noktalara ulaşıyorlar.

Nitekim son zamanlarda Ecevit, artık Reagan'ı aratmayan, Özal'ı solda bırakan ölçüde geri bir anti-komünist konumdadır. Özal'ı "Yunanistan'a zeytin dalı uzattı", Fuar'da Bulgaristan'a pavyon açtırdı, vb. diye "eleştiriyor"! Bulgaristan'ı Güney Afrika'yla bir tutuyor! (Cumhuriyet, 12 Eylül 1986)

DSP'nin bu "yeni" kimliğinin de fazlaca bir yeni yanı yoktur. Ancak olduğu kadarıyla göreceli tek yenilik, daha iğrenç, daha bilinçli bir karşı-devrimciliktir!

Bununla bağlı olarak geçenlerde Ecevit, Marks'a da dil uzatarak, *Hürriyet*'in başlığıyla "pişman solculara" çağrıda bulundu. Gerçekten de bu partiye ancak pişman solcular, solcu artıkları gider! Onlar artıkları, pişmanları toplayadursunlar, burjuvazinin can düşmanı işçi sınıfımız milyonları ardına katıp Türkiye'yi devrime götürecektir. İt ürür, kervan yürür!

Devrimciliğin gücünü somutta kanıtlayan, öğreten özveri taarruzu

G neç yaşında büyük görevler soyunacak

Küçük çaplı başlayan bir devrimci girişim, büyüyor, gelişiyor, gelenekselleşiyor. Taarruzların onuncusuna geldik. Partimizin 66. kuruluş yıldönümünde, 10. Özveri Taarruzu da başladı.

Taarruzun doğuşu

İşçinin Sesi'nin 2 Temmuz 1977 tarihli 71. sayısında, "haydi yaz taarruzuna" başlıklı bir yazı ve bir de "çağrı" yer alıyordu. Yazıda taarruz tanıtılıyor, şöyle deniyordu:

"Yaz taarruzu, federasyonumuz İngiltere Türkiyeli İlericiler Birliği (İTİB) üyelerinin düşünüp geliştirdiği, ardından Merkez Yürütme Kurulumuzun görüşerek onayladığı bir eylemdir. Türkiye devrim hareketinin ve İngiltere'de içinde bulunduğumuz koşulların bize yüklediği ödevlerin altından kalkabilmemiz içindir. İki ay sürecek olan yaz taarruzu boyunca İTİB ve bağlı örgütlerinin üyeleri iki aylık gelirlerini örgüte vereceklerdir.

(...)

"Lenin, herhangi bir ortamda kısır döngü içine girilmişse, o kısır döngü kendi içinde kırılmaz, dışarıdan başka yeni unsurlar getirmek gerekir diyor. Bizim de durumumuz budur. Gider gelirden fazla. Eylemi kısımlık olmaz. Yapılacak şey yeni olanaklar bularak kısır döngüyü kırmak. En başta başvurulacak yer de 'devrimci fedakarlık'. Devrimci fedakarlık, voluntarizm değildir. Yine Lenin, devrimci fedakarlık duygusu yeterince yüksek değilse devrim gerçekleştirilemez diyor."

Bundan sonra yazı, taarruzun nasıl örgütlendiğini açıklıyor, karavana çıkacağı, ek iş için örgütte bir dikim atölyesi kurulduğunu, kreş açıldığını vb. anlatıyordu.

Yürükoğlu yoldaşımızın imzasını taşıyan "çağrı"da ise aynen şöyle deniyordu:

"Her gün çevrenizde görürsünüz, 'devrimciler' vardır, konuşunca mangalda kül bırakmazlar. Ama iş gelip de kurulu düzenlerine bir an dokundu mu hemen yerlerinden zıplayıverirler. Oysa gerçek devrimciler, devrimci savaşımın çıkarlarını en başa koyarlar. Lafta değil, yaşamın içinde, her gün, her saat.

"İTİB militanları yaz taarruzuna gönüllü olarak koşuyorlar. Coşkuyula, istekle, MESS grevini düşünerek, memlekette ateş hatında çarpışanları, 'bizimkiler'i düşünerek. 'O savaşa, o savaşçılara layık olmak gerek' diyorlar.

"TKP Genel Sekreteri İ. Bilen, tarihsel Konya Konferansı'nın kapanış konuşmasında, 'idealimiz büyüktür, komünizm uğrunda ölürüz deriz, halka özgürlük getirmek için insanın yaşayacağı özgürlük için canımızı esirgemiyoruz' diyordu. Canını esirgemeyen başka neyi esirgeyebilir?

"Haydi hep birlikte yaz taarruzuna ...

"Devrimciler görev başına...!"

İşte taarruz böyle doğdu. Türkiye Komünist Partisi'nin bir parçasında, yerel olarak başladı.

Bu güzel yerel girişime merkezin tutumunu Yürükoğlu yol-

Özveri taarruzu bugün mütevazı ölçülerdedir ama yarın milyonları kaplayacaktır. Türkiye'de modern bir sosyalist ekonominin kuruluşunda önemli kaldıraçlardan biri olacaktır.

daşımız 1981 Yaz Taarruzu kapanış konuşmasında şöyle anlatmış:

"Yaz taarruzu önerisini ilk kez menşeviklere götürdüğümüz zaman, 'insanları ürkütürsünüz, kaçırsınız, bu işi yapmayın, bu kadar fazla şey isterseniz, yanınıza gelmezler' dediler. Sonra ikinci birşeyle geldiler, 'taarruz sözü de çok ürkütücü' dediler. 'Taarruz demeyin, kampanyaya deyin!' Ardından 1977 Taarruzu başarıyla bitip de, onlara ilk ve tek yardım yapan örgüt olduğumuz

zaman, mali yardımı hiç ses etmeden alıp kabul etmişlerdi." (İşçinin Sesi, 21 Eylül 1981, s.171)

Yani menşevik merkez, bu "ürkütücü" girişimi hiç onaylamamıştı ama reddetmeyi de "uygun" bulmamıştı. Bu, daha sonraki yıllarda parti içinde açığa çıkan derin ayrılığın bir parçasıydı. Dünyayı değiştirecek miydik, yoksa süslü yorumlarla dünyanın değişmesini önlemeye çalışan burjuvazinin çorbasına tuz biber mi ekecektik?

Birçok yoldaşımız özveri taarruzlarıyla yoğruldu, yeniden doğdu

BEN BİR ÖZVERİ ÇOCUĞUYUM

10. Özveri Taarruzu'na girdik. 10 yıldır onar haftalık sürelerle düzenlenen özveri taarruzları, eski adıyla yaz taarruzları sadece örgütümüze maddi katkı yapmamıştır. Geçmiş özveri taarruzlarına katılmış yoldaşlar, sempatanlar bunu çok iyi bilirler.

Ben bir özveri taarruzu çocuğuyum. Birçok yoldaşımız da özveri taarruzlarıyla TKP-İşçinin Sesi'nde yeniden doğdu. Özveri taarruzlarıyla yoğruldu, yoğrulmakta.

Yoldaşlar, devrimci arkadaş, işçi arkadaş! Bir komünist partisinin parti olabilmesi, ayakta kalabilmesi, kitlelerin içinde dal budak salabilmesi için maddi olarak da güçlenmesi gerekir. Burjuvazinin sömürü düzenini başına çalmak amacıyla yola çıkmış bir parti, maddi olarak ne denli güçlü olursa, çalışması o denli kolaylaşır. Yoksa burjuvazinin topuyla, tüfeğiyle, tankıyla, milyarlarıyla, radyosu, televizyonu, gazeteleriyle baş edemez. Burjuvaziye karşı savaşta yaya kalır, biter.

Bundan on yıl önce yoldaşlarımız en doğru yolu seçmişler. Ne burjuva basının iftiralaları, ne oportünistlerin karalamaları, ne de özveri taarruzlarına katılıp da kendi yilgınlık ve yorgunluklarını özveri taarruzlarına çamur atarak ifade edenlerin söyledikleri kuşku yaratmasın! Komünist partisi, üyelerinden, militanlardan şu ya da bu ölçüde özveri ister. Buna hakkı vardır. Bu özveriye razı olmayanların komünist partisinde işi yoktur.

Doğru söz çok söylenir. Ama yüz bin kere söylenmiş olsa bile yine söylemekte yarar vardır. Bugün bizden maddi özveri isteyen partimiz yarın bizden canımızı da feda etmemizi isteyebilir. Bu da komünist partisinin hakkıdır. Öyleyse bugünden bu özveriye hazır olmak gerektiğini yeniden bilinçlerimize kazıyalım.

Her özveri taarruzu kendimizi sınamada, militanların ve sempatanların sınanmasında birer

araç olagelmıştır, bundan böyle de olacaktır.

Daha gideceğimiz çok yol var yoldaşlar! Türkiye devriminin öncülüğüne tek aday olan partimizi yükseltmek, işçi sınıfının

Dünyayı değiştirmek için

Taarruzun üç ana yönü vardı.

Birinci yönü, görevleri var olan olanakların çerçevesine kısıtlamayıp, görevlere uygun olanaklar yaratma çabasıydı.

İkinci yönü, kapitalizmin kişilere her an aşladığı bireyciliği kırıp, yerine genelin çıkarı için özveriye geçirme çabasıydı.

Bunlarla bağlı üçüncü yönü ise bir elek işlevi görmesiydi. Devrimci görevlere uygun ola-

naklar yaratmaya, kendi bireyciliğini aşmaya yanaşmayanlar elekten dökülecekti. İstenen buydu, menşevikler ise bunu "ürkütücülük" sayıyorlardı. O zaman biz ne için, kimi örgütleyecektik?

Bu üç yönüyle de taarruz gerçek anlamıyla devrimci bir girişimdi. Dünyayı değiştirmek için olanakları genişletmeyi, devrimci kişiliği geliştirmeyi ve devrimci özveri üzerinde devrimci savaşımı yükseltmeyi amaçlıyordu.

Taarruzun bu özellikleri daha baştan biliniyordu. Ancak bunları derinlemesine anlamak, devrimci özverinin sihirli gücünü daha yakından kavramak en iyi yaşayarak öğreniliyor. Bu açıdan, Mercan yoldaşımızın şiirinde belirttiği gibi gerçekten de "yaşamak gerek, anlatması zordur".

Taarruza ilk katılan bir kişi ya da kolektif taarruzu daima hayretle kapatır. Oturmuş hesaplamıştır. Gelirlerini katmış, giderlerini kısmış, belli bir rakama ulaşmıştır. İlk başta bu rakam bile gerçekleşmesi güç bir hedef olarak algılanır. Sonunda ise, kolayca aşılır. Bu hedef nasıl gerçekleşir, nasıl aşılır? Nedir bunu sağlayan?

Hayrete neden olan işte bu sorulardır. Bu soruların yanıtları da yaşama devrimci yaklaşımın gücünde yatar. Kişi ya da kolektif olarak kendine ve çevreye böyle yaklaşınca, önceden hesap edemediğin, hatta görmediğin birçok yeni olanak bulup çıkarırsın, ek bir enerji harekete geçirirsin ve sonunda kendi başarına kendin hayret edersin!

Özveri taarruzu, dünyayı değiştirme savaşımının, devrimciliğin gücünü somutta kanıtlayan, öğretici bir uygulamadır. Bugün bir partinin üye ve sempatanlarının gizli enerjisini harekete geçiriyor, yarın bu çerçeveyi aşip geçecektir. Yürükoğlu yoldaşımız 1981 Yaz Taarruzu kapanış toplantısında yaptığı konuşmada şöyle demişti:

"Yaz taarruzu geleneği ileride devrimci hareketle, şu ya da bu örgütle bağlı olmayacaktır. Hep söylediğimiz birşey var: Bugün mütevazı ölçülerdedir ama yarın milyonları kaplayacaktır. Türkiye'de modern bir sosyalist ekonominin kuruluşunda da, önemli kaldıraçlardan biri olacaktır." (İşçinin Sesi, 21 Eylül 1981, sayı 171)

Türkiye'de burjuvazinin her kolu, kendini başa geldi. En sahtekarca aldatmacadan, en zalimce baskıya kadar her yolu denedi. Ekonomik gelişme durmadı ama bir arpa boyundan öteye de gidemedi. Çünkü burjuvazi en önemli bir kaldıraçtan, milyonların gönüllü devrimci enerjisinden, bunun engin gücünden yoksundur.

Az kaldı. Kavga günleri yaklaşıyor. Bu kez işçi sınıfı kavgada kazanacaktır, yığınların dev enerjisi Türkiye kazanını fukur fukur kaynatacaktır. Ve özveri taarruzu, genç yaşında büyük görevlere soyunacaktır. Bizim şimdiki taarruzlar bunun prova-sı, ön hazırlığı, okuludur.

S. Günbudak

Devrimci savaşım devrimci özveri üstünde yükselir.

“İşçilerin zaferi özverisiz kazanılamaz”

İşçi sınıfının özverisi olmadan ne devrim zaferine ulaşabilir, ne de proletarya diktatörlüğü ayakta kalabilir. Dünya işçi sınıfının büyük önderlerinden Lenin, yaşamın bu gerçeklerini çok güzel dile getirmiştir.

Özverinin zaferi kazanmadaki belirleyici rolünü Lenin şöyle anlatıyor:

“...Eğer işçi sınıfı özveri yapmaya hazırsa, ... sorun çözülecektir. Herşey bu sorunun çözümüne yöneltilmelidir. İşçi sınıfının kararlılığı, ‘teslim olmaksızın ölmek’ parolasına sarsılmaz bağlılığı, yalnızca tarihsel bir etken değil, belirleyici, kazandırıcı etkidir.” (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İngilizce basım, c.30, s.454).

Lenin, Komintern’de dile ge-

tirilen bazı oportünist görüşlere karşı konuşurken, işçi sınıfının savaşımıyla özveri arasındaki kopmaz bağı, hem işçiler, hem komünist partisi açısından, şu sözlerle çok güzel dile getiriyor:

“...Crispien, ... Almanya’daki işçilerin durumu Rusya’daki veya genel olarak Doğu Avrupa’daki işçilere kıyasla çok daha iyi dedi. Onun görüşüne göre, devrim ancak işçilerin durumunu ‘çok fazla’ kötüleştirmezse yapılabilir. Sorarım, bir komünist partisinde bu şekilde konuşmaya izin verilebilir mi? Bu karşı-devrimin dilidir. Kuşkusuz Rusya’daki yaşam standardı Almanya’dakinden daha düşüktür ve biz diktatörlüğü kurduğumuzda, bu, işçilerin daha çok aç kalmasına, durumlarının daha da kötüleşmesi-

ne yol açtı. İşçilerin zaferi özveri olmadan, geçici olarak durumlarının kötüleşmesi olmadan kazanılamaz. Biz işçilere Crispian’in söylediklerinin tam tersini söylemeliyiz. İşçileri diktatörlüğe (proletarya diktatörlüğü — İ.S.) hazırlamak isteğiyle eğer birisi onlara durumlarının ‘çok fazla’ kötüleşmeyeceğini söylüyorsa, ana konuyu gözden kaçırıyor demektir. Yani işçi aristokrasininin, kendilerine daha iyi gelir sağlamak amacıyla, kendi burjuvalarının emperyalist metodlarla tüm dünyayı fethetmesine ve boğmasına yardım ederek geliştiğini unuttuyorlar. Eğer Alman işçileri devrim için çalışmak istiyorlarsa daha fazla özveri göstermelidirler ve bunu yapmaktan korkmamalıdır.

“...Devrimci savaşım sırasında özveriden, ‘çok fazla’ fakirleşmek-

ten korkan işçi aristokratları parti içinde olamaz. Yoksa ... diktatörlük (proletarya diktatörlüğü — İ.S.) olanaksızdır. (Lenin, *agy*, c.31, s.248-249)

Lenin, Sovyetler’de proletarya diktatörlüğünün öncü işçilerin nasıl büyük özverileriyle ayakta durduğunu da şöyle anlatıyor:

“...*Merkezi İstatistik Kurulu Bülteni*’nin son sayısında, Bolşevik olmadıkları aşikar olan istatistikçilerin özetleri var. İki ilgi çekici rakam veriliyor: 1918 ve 1919’da tüketici bölgelerdeki işçiler yılda 7 pud buğday alırken, üretim bölgelerindeki köylüler 17 pud buğday tükettiler. Savaş öncesi yılda 16 pud tüketiyorlardı. İşte size yiyecek için savaşımında sınıfların birbiriyle ilişkisini gösteren iki rakam. *Proletarya özveri göstermeyi sürdürmüştür*. Herkes baskı baskı diye bağırıyor ama proletarya bu baskıyı meşru ve haklı kılıyor. Bunu, özverinin en büyüğünü yaparak haklı kılıyor. Nüfusun çoğunluğu aç ve fakir Rusya’nın üretim bölgelerindeki köylüler, ilk kez yüzyılların Çarlık ve kapitalist Rusya’sındakinden fazla yiyecek buldular.” (Lenin, *agy*, c.30, s.460)

“Hiçbir engel tanımayan, ‘bizimle olmayan herkes bize karşıdır, bu yönetime karşı en ufak da olsa her direniş ezilecektir’ diyen, işçilerin demir, acımasız ve sıkı yönetimini, proletarya diktatörlüğünü kurduğumuz için kınanıyoruz. Ama biz onunla gurur duyuyoruz ve diyoruz ki, işçilerin, işçilerin öncüsünün bu demir yönetimi olmasa, bırakın iki yılı, iki ay bile dayanamazdık. Bu diktatörlüğün bize verdiği şudur: Savaş sırasında ne zaman ki güç bir durum ortaya çıktı her seferinde parti, komünistleri harekete geçirdi. Ön saflarda ilk ölenler onlardı. Yudenic ve Kolçak cephelerinde binlercesi öldü. İşçi sınıfının en iyi üyeleri yok oldu. Kendilerinin yok olmalarına karşın, gelecek nesilleri kurtaracaklarını kavrayarak kendilerini feda ettiler. Yalnız kendi çıkarlarını gözetenleri — savaş sırasında yalnız kendi postunu düşünenleri — acımasızca sergilediler, onların peşini bırakmadılar ve onları, elleri titremeden vurdular. Biz, ‘kapitalistleri devirdik, onların egemenliğini yeniden kurma girişimlerini önlemek için hayatımızı ortaya koyarız’ diyen işçilerin bu demir yönetimi ile, bu diktatörlükle gurur duyuyoruz. Bu iki yıl boyunca, hiç kimse Petrograd, Moskova ve İvanovo-Voznesensk işçileri kadar açlık çekmedi. Hesaplara göre bu iki yıl boyunca onlar yılda 7 puddan fazla ekmek almadılar, halbuki buğday üreten bölgelerin köylüleri 17 puddan aşağı tüketmediler. İşçiler büyük özveriler yaptılar. Salgın hastalıklarda kırıldılar, aralarında ölüm oranı yükseldi. Bunlar, işçilerin kapitalistlerden öc almak için değil, bükülmez kararlılıkla toprak beylerinin ve kapitalistlerin bulunduğu bir toplumsal sistem yaratmak için ayaklandıklarını kanıtlayacaktır. Bu özveriler bunun uğruna yapıldı. *Yalnızca bu bilinçli ve gönüllü olarak yapılan ve eski disiplin yöntemlerine başvurmadan Kızıl Ordu’nun disipliniyle desteklenen, eşi görülmemiş özveriler nedeniyle —*

yalnızca bu muazzam özveriler nedeniyle — ileri işçiler diktatörlüklerini sürdürebildiler ve tüm dünya işçilerinin saygısını hak ettiler. Bolşevikleri karalamakta bu denli istahlı olanlar unuttular ki diktatörlük, onu uygulayan işçilerin kendileri için en büyük özveri ve açlık demek oldu.” (Lenin, *agy*, c.30, s.498-499)

İşçi sınıfı için özverinin, kapitalizmin aşılacağı kötü alışkanlıkları yenme, komünist insanı yaratma açısından da büyük önemi vardır. Bunu da Komünist Subbotnikler’e ilişkin olarak Lenin şöyle anlatıyor:

“...İşçilerin kendi girişimleriyle başlattığı *Komünist Subbotnikler*’in gerçekte muazzam bir önemi vardır. Bunun yalnızca bir başlangıç olduğu açıktır ama öyle bir başlangıç ki, fevkalade büyük öneme sahip. Bu burjuvazinin yıkılmasından daha güç, daha somut, daha radikal ve daha belirleyici bir devrimin başlangıcıdır. Zira bu bizim kendi tutuculuğumuza, disiplinsizliğimize ve küçük burjuva bireyciliğimize karşı kazandığımız bir zaferdir. Kahrolası kapitalizmin işçi ve köylüye bir miras olarak bıraktığı bu kötü alışkanlıklara karşı kazanılmış bir zaferdir. Yalnızca bu zafer pekiştirildiği zaman yeni toplumsal disiplin, sosyalist disiplin yaratılacaktır. Bundan sonra ve yalnızca bundan sonra kapitalizme geri dönüş olanaksızlaşacak, komünizm gerçekten yenilmez olacaktır.” (Lenin, *agy*, c.29, s.411-412)

“‘Komünist Subbotnikler’ in bu denli önemli olmasının nedeni, bunların, durumları hiç de öyle iyi olmayan değişik mesleklere sahip ya da mesleksiz, kalifiye olmayan ve *normal*, yani *fazlasıyla güç* koşullar altında yaşayan işçilerin kendi girişimleriyle başlatılmış olmasıdır.

“Moskova’nın kalifiye olmayan işçileri ve demiryolu işçileri (pek tabii ki çoğunluğundan söz ediyoruz, bir avuç vurguncu, memur ve öteki beyaz muhafızlardan değil) fevkalade güç koşullar altında yaşayan emekçilerdir. Bunlar, sürekli yetersiz gıda almaktadırlar. Ve şimdi, yeni ekin toplanmadan önce, yiyecek durumunun genel olarak kötüleşmesiyle aslında açlık çekiyorlar. Buna karşın bu aç işçiler, burjuvazinin, Menşeviklerin ve Sosyalist Devrimcilerin kötü niyetli karşı-devrimci ajitasyonuyla çevrilmiş oldukları halde, ‘Komünist Subbotnikler’i örgütleyiyorlar. Ücret almadan fazla mesai yapıyorlar ve gıdasızlıklarından dolayı bezgin, yıpranmış ve bitkin olmalarına karşın emek üretkenliğini muazzam derecede artırmayı başarıyorlar. Bu en yüce kahramanlık değil mi? Bu son derece önemli bir değişikliğin başlangıcı değil mi? (Lenin, *agy*, s.426-427)

Komünist Subbotnikler gerçekten de çok yüce bir kahramanlık örneği, önemli bir tarihsel olaydı. 1970’lerin Türkiye’-sinde komünistlerin aklına özveri taarruzu fikri geldiyse, bunun bir nedeni, devrimci savaşımın gereksinimlerinin kendini dayatması, bir nedeni de Komünist Subbotnikler gibi güzel örneklerin esin kaynağı oluşturmasıydı. *İşçinin Sesi*

YAŞAMAK GEREK, ANLATMASI ZORDUR

Belki de anlatamam dilim yetmez
öyle derin öyle temiz ve durudur:

canını dişine takmış bilinç
mümbit toprağı sulayan eylem
ve bir çift gözün saçtığı
alabildiğine anlamlı duygudur.

Yaşamdır, Odur: Taarruz’dur.

Yaşam, arkadaşım, doğru baktın mı sen güzellikle doludur
Bundandır işte bizim Sümer
yontar karalar boyar çizer
yaratır, yaratır durur.

Yaşam, kendini kattın mı ona sen, bilinçten fişkıran mutluluktur
sevgidir doğal, sevgidir apaçık
ve paylaşılmaya hasret umuttur.

Paylaşmak, yoldaşım, *sunmak*.

Almayı öğrenmek için verebilmek önce
Sunmak hakedebilmek için
sunmak sana güneşi balıkları
gökte özgür uçan kuşları
mis gibi kokan somun ekmeği
ve demet demet
ve envai renk çiçeği.

Paylaşmak seninle paylaşmak her an

hayatın içinde kavgayı kavgada hayatı paylaşmak
kitabı hayatta bulmak, bilinci eyleme katmak
gözyaşlarının içinden deli deli coşku çıkmak
küçük kopekleri doldurup sınıfın kazanına
aynı ırmakta yıkanıp aynı ırmakta akmak.

Bu denli temiz işte, bu denli zordur

Bu denli inat ve inanç dolu

ve acının imbiğinden geçmiş bilinç gibi öylesine duru
onuncu yılında özveri,

onuncu yılında Taarruz’dur.

Yaşamak gerek, anlatması zordur!

Mercan Köklü
10 Eylül 1986

Rejime duyulan nefret 1983'ten beri eylemlerde yansıyor.

Şili'de halk devrime hazırlanıyor

Şili'de muhalefet güçlerinin 4 Eylül'de Pinochet'ye düzenlenen suikastın ardından "savaş hali" ilan edildi. Yüzlerce komünist, sendikacı ve demokrat tutuklandı ya da "ortadan yok oldu". Muhalefet yürüten basın susturuldu.

Pinochet rejimine karşı duyulan nefret, Mayıs 1983'te yapılan büyük gösterilerle patlamıştı. O günden bugüne geniş halk yığınları, hatta 1973'te Pinochet'in faşist darbesini desteklemiş olan kesimler bile yürüyüş ve gösterilere artan sayıda katılıyorlar.

En büyük eylemler işçi sınıfının yaptığı genel grevler oldu. Bu savaşım içinde, faşizmin silahla devrilebileceği fikri işçi sınıfı ve halk arasında güç kazandı. Bununla bağlı olarak Şili Komünist Partisi de her türlü mücadele biçimini, silahlı mücadeleye dahil benimsediğini duyurdu. Bu da Şili Komünist Partisi'nin güçlenmesini getirdi.

Pinochet rejimi, geçen ay ülkenin kuzeyinde gömülü olarak bulunduğu iddia edilen silahları ve cephaneyi, güç kazanan solu gözden düşürmek için malzeme yapmak istedi. Komünistlerin silahlı iç savaşa hazırlandığı fikrini yayarak yaptığı propaganda, Pinochet'in istediği sonucu vermediği gibi tam tersine etki yaptı.

"Demokrasi günü", 4 Eylül'de halk bir günlük greve, protesto eylemlerine yığınsal olarak katıldı. Polisle çıkan çatışmalarda polis basınçlı su ve göz yaşartıcı gaz kullandı, en az iki kişi öldü ve yüzlerce kişi tutuklandı.

7 Eylül'de de tatil evinden dönerken, yolda Pinochet'in konvoyuna yapılan saldırıda 5 korumacısı öldü, kendisi sıyrıklarla canını kurtardı. 14 Eylül tarihli *The Times* gazetesine göre saldırıyı Manuel Rodriguez Cephesi üstlenmiş durumda. Ancak Santiago'da bulunan iki Avrupalı askeri ateşe, saldırının profesyonelliği ve saldırıyı düzenleyenlerin hiçbirinin yakalanmaması, saldırının içeriden düzenlendiği izlenimini uyandırıyor dediler.

Pinochet, suikast girişimini kullanarak hemen "savaş hali" ilan etti. Bazı muhalefet liderlerini, gazetecileri ve yüzlerce devrimciyi, demokrati tutukladı. Bunlardan bazıları daha sonra ölü bulundu. Bütün muhalefet gazeteleri kapatıldı, hatta *Reuters* haber ajansının yayını yasaklandı.

"Savaş hali", halen yürürlükte olan olağanüstü hal ve diğer "iç barışı koruma önlemleri" ile birlikte uygulanmaktadır. Pinochet'in var olan yetkileri daha da genişletildi. Pinochet istediğini tutuklayıp, istediği yerde hapsedirebilir, sürgüne gönderebilir, dolaşım hakkını kaldırabilir, özel mektupları okuyabilir, soaka çıkma yasağı ilan edebilir. Aslında var olan durum meşrulaştırılmış oldu.

Bütün bu baskılara rağmen, halk Pinochet tarafından katledilen devrimcileri yığınsal törenlerle toprağa verdi. Yer yer gösteriler yapıldı. Öte yandan, Pinochet'in 11 Eylül'deki faşiz-

Şili ne Filipinler, ne Haiti'dir. Şili halkı sosyalist fikirleri benimsediği için Allende'yi seçmişti. Allende döneminden ve faşizm yıllarında biriktirdiği önemli deneyimlerle Şili halkı, emperyalizmin güdümlü demokrasi planına devrimle yanıt verecektir.

min onüçüncü yılı mitingine ancak 40 bin kişi katıldı. Aylarca hazırlığı yapılmasına, ülkenin çeşitli yerlerinden özel delegasyonlar getirilmesine, parayla adam tutulmasına ve tüm devlet memurlarının zorunlu katılmasına rağmen bu kadarcık kalabalık toplanması, Pinochet rejiminin desteğinin tükendiğini göstermekten öte bir anlam taşımadı.

Şili burjuvazisi ve emperyalist ülkeler, işçi sınıfı ve halkın 1983'ten başlayarak yükselen eylemleri karşısında Pinochet rejiminden desteklerini çekmeye başladılar. "Güdümlü demokrasiye geçiş" planını savunmaya başladılar.

Burjuvazinin çeşitli kesimleri 1989 yılında cuntanın seçeceği devlet başkanı adayının oylan-

ması yerine, seçimlerin yapılmasını önerdi. Pinochet cuntası ve taraftarları bu plana karşı direndiler. Geçtiğimiz temmuz ayında, Pinochet, cuntanın bile onayını almadan, 1989 yılında kendisinin devlet başkanı adayı olacağını ilan etti. Bu duruma cuntadaki Hava Kuvvetleri ve Ulusal Polis şefleri karşı çıktı. Cunta içindeki bu yeni durum burjuvaziye ışık

yaktıysa da, militarist klik henüz "güdümlü demokrasi planını" kabul etmiş değil.

Bu arada işçi sınıfı ve halk örgütlülüğünü ve eylemlerini arttırdı. Burjuvazi ve emperyalistler için zaman ve manevra alanı daralmaya başladı. Bunun telaşıyla, geçtiğimiz ay içinde Reagan hükümetinin üst düzeyde temsilcileri Pinochet'ye "aşırı askeri rejimini, (ABD için) kabul edilebilir bir demokrasiye dönüştürmeye" başlamasını söylediler. (*The Times*, 9 Eylül 1986)

Pinochet halkın yükselen savaşımına karşı hâlâ baskıyı artırarak erki korumayı savunuyor. 11 Eylül'de radyo ve televizyonda yaptığı konuşmada "ya ben, ya komünistler" ikilemini vurgulayarak, devrimden korkusunu dile getirdi. Tüm burjuvaziyi kendisini desteklemeye çağırdı. Şimdilik, kendisine düzenlenen suikasttan önce cuntada var olan çatlağın üstü örtülmüş görünüyorsa ama burjuvazinin diğer kesimlerinde rejime "muhalefet" sürüyor.

Burjuvazinin ve emperyalizmin, Pinochet'ye "muhalefeti" de devrim korkusundan kaynaklanıyor. Amerika Filipinler'de ve Haiti'de yaptığı gibi, "güdümlü demokrasi planı"nın ordunun denetiminde, liberal burjuvazi eliyle hayata geçmesini istiyor. Burjuvazinin böyle düşünen kesimlerini destekliyor.

Ama ABD emperyalizmi şunu unutmuyor ki Şili ne Filipinler, ne Haiti'dir. Şili halkı sosyalist fikirleri benimsediği için Allende'yi seçmişti, Allende döneminden ve 1973 faşist darbesinden önemli deneyimler biriktirdi. Şili işçi sınıfı bugün devrime hazırlanıyor.

Ahmet Fırat

Yeni Güney Afrika'da böyle iş "kazaları" olmayacak

ÖLEN İŞÇİLERİN ANISINA GENEL GREV

26 Ağustos Soweto katliamının üstünden üç hafta geçmeden, Güney Afrika'daki kapitalizm altın ocağında çalışan 177 maden işçisini "iş kazası" ile katletti.

16 Eylül'de, Johannesburg yakınlarındaki Kinross altın madeninde "iş kazasında" 177 maden işçisi öldü, en az 200 işçi de hastaneye kaldırıldı. "Kaza"ya, yerin 1 kilometre altında kaynak yapımında kullanılan gaz silindirinin patlamasının neden olduğu söyleniyor. Çıkan yangında, yayılan zehirli gazlar ve patlama işçilerin ölümüne yol açtı.

"Kaza" sırasında, maden ocağında 2200 işçi çalışıyordu. İşçilerin yangını kısa sürede söndürmeleri daha fazla işçinin ölmesini engelledi. "Kaza"nın nedeni gerekli güvenlik önlemlerinin alınmamış olmasıdır.

Maden ocaklarında, özellikle de altın madenlerinde, güvenlik önlemleri, işverenler tarafından hiç umursanılmıyordu. 500 bin kadar maden işçisinin çalıştığı altın madenlerinde, her yıl ortalama 600 madenci "iş kazası"nda ölüyordu. Üç yıl önce, Maden

İşçileri Sendikası'nın (NUM) kurulmasıyla, iş güvenliği toplu sözleşmelerin önemli bir maddesi oldu. İşverenler aldıkları önlemleri arttırmak zorunda kaldılar ve "iş kazaları"nda ölenlerin sayısı 1985'te 528'e düştü. Bu düştüğü düzeyinde bile 1000

işçiden biri "iş kazası"nda ölüme mahkum demektir.

Bugün en ağır koşullarda, yerin yüzlerce metre derinliklerinde çalışan maden işçileri, Güney Afrika'da kapitalizme, ırkçı ve gerici rejime karşı sınıf bilinciyle, en önde savaşılıyorlar,

tüm işçi sınıfına öncülük ediyorlar. NUM'lu işçiler 1 Mayıs'ta Soweto ayaklanmasının yıldönümünde genel grevin başını çektiler.

Kapitalizm, yer üstünde maden işçilerinin ekonomik ve siyasal haklarına saldırırken, yeraltında neden olduğu "iş kazaları" ile de, onların yaşama hakkına saldırıyor. Elbette burjuvazi bunların hesabını verecektir.

"İş kazası"ndan bir hafta önce, Soweto'daki katliamda ölenlerin gömüleceği gün, Soweto'da işçiler bir günlük grev yaptılar. Ölülerini yığınsal gömmek isteyen işçilere ve halka polis saldırdı. Fakat saldırılara rağmen işçilerin o günkü eylemleri 1976 Soweto ayaklanmasından sonra yapılan en başarılı eylemdi. 1 Ekim'de de "kaza"da ölen işçilerin anısına grev yapılacaktır.

İşçi sınıfı ve halk, Güney Afrika'da ırkçı kapitalist rejimin "iş kazaları" dahil her türlü baskısını devrimle yıkıp atacak, bambaşka bir Güney Afrika yaratacaktır.

Ahmet Fırat

1930 yılında yayınlanan İnkilâp Yolu'ndaki yazıları 311. sayımızda kaldığımız yerden vermeye devam ediyoruz

Beynelminel havadisler: Çinde ilk Sovyet hükümeti Çin komünistlerinin zaferi II

Bu sıralarda Kuomintang fırkası içinde, esas itibarıyla, iktidarı elinde tutan gruptan pek okadar ayrılmıyan onun gibi kommunsme aleyhtarı ve imperyalizm ile hoş geçinmek taraftarı ikinci bir cereyan, bir nevi sözde sol cenah peyda oluyordu. Tasfiyeciler (reorganisationist) namını taşıyan bu muhalefet, fırkaya mensup küçükburjuva kütlesi içinden birçok hoşnutsuz anasını kendisine celbede bilmişti. Başında da — komanda ettikleri ordular beraberlerinde olduğu halde iltihak eden — diktaturluğa mugber cenerallar ve meşhur Sunyatsenin siyasi akidesinin fikriyatcısı sayılan Vantinvey bulunuyordu. İsyana mütemayil jenerallerin, Nankine harşı kuvvetli bir ittifakının vücade getiren bu cereyan ve teşekkül nihayet onun bekasını tehlikeye koyacak çeşametler aldı.

Burjuvazinin ve militaristlerin bu iki kutbu arasındaki kavga şiddetli muharebelere müncer olduğu sıralarda, kommunist

hareketi de eskisinden daha mazbut ve daha geniş bir şekilde canlanmış bulunuyordu. Kanlı tecrubeler içinde olgunlaşmış, teşebüs ve mücadele kabiliyetleri yükselmiş mücahitlerin idaresi altında kommunist teşkilatları birçok vilayetlerde ve kazalarda insiyaki köylü kıyamlarının başına geçmişler ve onları muspet ve muayyen inkilap gayelerine doğru sevk etmişlerdir. Bu suretle tedricen yer yer kızıl ordular yaratıldı ve idaresi ele geçirilen havalide sovyetler kuruldu. Geçen ilk bahara kadar müteaddit vilayetleri ihata eden — geniş bir zıraî sahada takriben 80 milyon nüfus, yani bütün Çinin beşte biri bu nevi sovyetler tarafından idare olunuyordu. Bu hareket son zamanlar gereği gibi inkişaf etti; ve mütevali muvaffakiyetlerle sınaî sahalar da ulaştı, bütün memleket mikyasında kendisinden korku ile bahsolunan başlıca siyasi amillerden biri mevkiini ihraz etti.

Son günlerde kızıl çin ordusu-

nun büyük bir şehir olan "Çangşa" yı zapt ettiği haberi Avrupa matbuatında bir bomba gibi patladı. Bu muzafferiyet artık kommunist hareketinin jeneral hareketlerinden daha çok kat'i ve mühim bir safhaya girdiğini gösterir. Bundan sonra kızıl ordunun varacağı ilk menzil imtiyazlı ecnebi mahalleleri ihtiva eden Hankov şehridir; bunun ardından da Nankin gelir. Bu şehirlerde büyük amele kütleleri bulunması dolayısıyla kızıl orduların hücumlarını grevler ve isyanlar kolaylaştırır. Yeğâne güçlük imperyalist Devletlerin müdahalesindedir. Şimdiden birçok ecnebi harp gemileri Hankovda toplanmıştır. Beynelmilel proletaryanın protestoları ve feal mukavemetleri bu müdahalelerin önüne geçecektir.

Bu vesile ile kommunist fırkasının Çangşadaki icraatına ve bu şehirde Sovyet hükümeti teşekkülüne dair olan havadisleri buraya naklediyoruz:

Çangşa Sovyet hükümetinin programı!

Bir ağustosda Çangşada kommunist "Lilisiyang" ın riyaleti altında bir Sovyet hükümeti teşkil olunmuştur. Aynı günde Sovyet hükümeti bir heyanname meşrederek, işçileri, köylüleri ve işsizleri sermayedarlığa karşı mücadeleye davet etmiş ve Çangşanın zaptı, Hunan, Hupey ve Kiyangsi vilayetlerini ihtira edecek bir sovyet hükümetinin tesisi için ancak bir mukaddime olduğunu işaret etmiştir. Aynı zamanda burada bilhassa mebzul olan demir-yolu işçileri ve deniz işçileri arasında sendikalar kurulmuştur. Herbir sokakta halk ictimaları vukubulmaktadır.

Maglup edilen Nankin ordusu komandanı Hukiyang ın erkânı harbiye dairesi bir asker kulubuna tahvil olunmuştur. Burasını mütemadi surette işçi sınıfına mensup bir kalabalık doldurmaktadır. Yaponya ve ingiliz konsoloshaneleri önünde sayısız

kütleli ictimalar yapıyor, ve kahrolsun imperyalizm siari etrafında tahrikatta bulunuluyor.

Sovyet hükümetinin kararı üzerine emekçi halkın tek mil duşmanları bir ihtilal mahkemesine tevdi olunacaklardır.

Sovyet hükümeti atideki programı neşrediyor:

Bilcümle büyük işletmelerin, bankaların ve nakil vasıtalarının musaderesi; toprağın emekçi köylülüğe intikali; eski kırtasiyeciler idare cihazının feshi; Çankayşek, Yenşişan, Fenghyusang ve ilah ... gibi militaristlerin devrilmesi; ecnebi Devletlerle olan gayri-mütesavi muahadelerin ilgası; ecnebi imtiyazlarının Çine iadesi; Sovyetler ittifadının müdafaası.

Şanghayda gizli olarak çıkan kommunist gazetesi "Sanghay pao", Çangşanın zaptını. Çinde yeni bir inkilabın müselsel zaferlerinin başlangıcı olarak tavsif ediyor. Gazeta işçi kütlerinden kızıl Çangşanın müdafaası ve inkilap hareketini genişletmek için mücadele etmesini talep etmektedir.

MISIRDA İSTIKLAL MÜCADELELERİ Kanlı karışıklıklar

Mısırdaki millici Wafd fırkası, reis Nahas paşa kiral Fuat tarafından iktidardan kovulduğundanberi, eskisinden daha feal ve mücahleci bir tavur takınmıştır. Esasen tek mil arap memleketlerinde son sene zarfında imperyalizm aleyhtarı inkilabi bir yükseliş meşhut olmakta idi. Bu haleti ruhiye Mısır halk kütlelerine de ulaşmış, Hindistan vakayı inin mucip olduğu uyanıklık ta buna inzimam etmiş, ve bu ectimaî galeyenin tazyığı altında kalan Wafd, harekete gelmeğe mecbur olmuştur.

MacDonald hükümeti mısır galesini de başından atmak için, halkın ağzına bir parmak bal calarak (ingiliz askerini süveyşe çekmek), millici burjuvazinin delaletile, Mısırın Büyük-Britanya imperatorluğuna tabiiyetini yeni bir mukaveleye bağlamağa teşebbüs etti. En kuvvetli bir kütle fırkası olan Wafd fırkasının mümessilleri ile Londrada

yatığı müzakereler neticesinde bu gayeyi elde edeceği sırada, Hint ihtilâlinin patlak vermesi, Nahas paşayı, yeni bir tazyikle, daha fazla müsaadati kopartabileceği ümidile — Sudan mes'alesini vesile ederek — müzakeratı kat'etmeğe sevketti.

İngiliz uşağı kiral Fuat, buna kızdı; Nahası başvekaletten kovdu; büyük ekseriyeti Wafta mensup olan mep'usan meclisini kapattı; ve diktaturluğu, bir bendesi vasıtasıyla, ele aldı. Bu dayaktan müteessir olan millicilerin kırallığı ilgaya temayül ettikleri ve programlarına Cümhuriyetçilik şiarını koydukları, son haftalar zarfında ısrarla rivayet edilmektedir. Her halde Waftın son kargaşalıkları mucip olan geniş ve gürültülü kütle hareketlerinin başına geçtiği bir vakiydir. Bu tezahürlerde nümayişçiler üzerine bilalüzum hükümetin müsellaah kuvvetler göndermesi ve ateş açması

dolayısıyla muhtelif şehirlerin sokaklarında pek çok kan döküldüğü okuyucularımızın malumudur.

Bu hadısat üzerine, bir ara Wafd fırkasının bütün mücadele usullerini değiştirdiği ve şindiyekardar takip ettiğinden daha cezri bir siyasi hat takip etmek kararını verdiği zannolundu. Fakat mes'ul millici reislerin — Nahasın — beyanatıyla böyle birşey mevzuu bahis olmadığı anlaşıldı.

Bütün gürültülerden, kırallığı devirmeğe ve cümhuriyet tesisine dair atup tutmalardan sonra, ortaya, hint millici burjuvazisinin, tesirsiz liği sabit olmuş — cebrü şiddet istimalini reddeden — mücadele prensiplerinden ve şiarlarında kopya edilmiş, bir program çıktı: vergi vermekten istinkâf, hükümete ve kanunlara silahsız mukavemet, ve ilah...

Bu sallanmalar, Mısırdaki da —

diger tek mil geri ve tabi memleketlerde olduğu gibi — milli kurtuluş ve inkilâp sahalarında, millici bujuvazi ile hiçbir iş görülemediğini meydana çıkarmaktadır. Bu hususta havalat beslemek devam edenlerin görmek ve anlamak kabiliyetlerini tamamen kaybettiklerine hükmetmek lazımdır.

Mısır amele sınıfının ve kommunist fırkasının halkın önüne düşerek, emekçi kütlelerin mücadeleye ihtiyaçlarını inkilâp istikametinde sevk ettikleri, atılğan bir siyasi hat takip edecek drecede teşkilâtlandıkları ve kuvvetlerini teksif ettikleri gün, ancak hakiki kurtulaşa doğru ciddi adımlarla ilerlenecektir. Nahas gibiler en büyük ateş ve azmle hareket eder gibi göründükleri zaman bile, en umulmadık bir anda, halka hiyamet ederek, onu imperyalistlere satmağa mahkûmdurlar. Onları bu sınıfı izdirardan kurtulmuş far-

zetmek çok büyük bir gaflettir.

İmperyalist Devletlerin kendi rizalarıyla, muahedeler, mukavellerle, mahkûm milletlerin halk kütlelerini esaret ve tabiiyetten azat etmeleri imkân ve ihtimali olmıyan, tarihte görülmemiş bir şeydir. İmperyalistleri ancak kuvvetle kovmak, çekilmeğe mecbur etmek suretile, bu gibi milletler hakiki istiklale kavuşacaklardır. Ahiren İrakın-İngiltere ile akdettiği mukavele nevinde vesiklara müstenit "çekilmeler" imperyalizm hakimiyetine başka şekiller vermekten, onun adını, maskesini değiştirmekten başka bir mana ifade etmezler. Tek mil bu intrikalara, igfalata ragmen, kurtuluş, ve inkilâp hareketleri Şarkta ilerliyor- İmperyalizmin müstemlikeleleri ve tabi memleketler üzerindeki hükümranlığının sonu uzak değildir.

(Devam edecek)

YAŞAMAK GEREK, ANLATMASI ZOR

Belki de anlatamam dilim yetmez
öyle derin öyle temiz ve durudur:

canını dişine takmış bilinç
mümbit toprağı sulayan eylem
ve bir çift gözün saçtığı
alabildiğine anlamlı duygudur.

Yaşamdır, Odur: Taarruz'dur.

Yaşam, arkadaşım, doğru baktın mı sen güzellikle doludur
Bundandır işte bizim Sümer
yontar karalar boyar çizer
yaratır, yaratır durur.

Yaşam, kendini kattın mı ona sen, bilinçten fişkıran mutluluktur
sevgidir doğal, sevgidir apaçık
ve paylaşılmaya hasret umuttur.

Paylaşmak, yoldaşım, *sunmak*.

Almayı öğrenmek için verebilmek önce
Sunmak hakedebilmek için
sunmak sana güneşi balıkları
gökte özgür uçan kuşları
mis gibi kokan somun ekmeğı
ve demek demet
ve envai renk çiçeğı.

Paylaşmak seninle paylaşmak her an
hayatın içinde kavgayı kavgada hayatı paylaşmak
kitabı hayatta bulmak, bilinci eyleme katmak
gözyaşlarının içinden deli deli coşku çıkmak
küçük kopekleri doldurup sınıfın kazanına
aynı ırmakta yıkanıp aynı ırmakta akmak.

Bu denli temiz işte, bu denli zordur
Bu denli inat ve inanç dolu
ve acının imbiğinden geçmiş bilinç gibi öylesine duru
onuncu yılında özveri,
onuncu yılında Taarruz'dur.

Yaşamak gerek, anlatması zordur!

Mercan Köklü
10 Eylül 1986

İŞÇİNİN SESİ YAZIŞMA ADRESİ: P.O.